

Giới thiệu Các Ái Khanh, Trầm Có Thai!

Nàng, Mộ Dung Khê, nhìn thân nhân máu nhiễm đầy đất, thề muốn kẻ thù nợ máu phải trả bằng máu.

Kiếp trước, nàng trong mắt người đời là công chúa không học vấn không nghề nghiệp, dâm dăng vô sỉ, ăn chơi trác táng.

Kiếp này, nàng trong mắt người đời là kẻ âm ngoan vô tình, tình thông mọi mảnh khõe, đại danh Nguyệt Các chủ.

Mười năm ẩn nhẫn, tìm mọi cách trừ tính, rốt cuộc cũng đem kẻ thù kiếp trước tiêu diệt hết.

Con đường nàng đi, gian nan dị thường, nhưng bởi vì có bọn họ làm bạn mà trở nên hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh, Trầm Có Thai!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Quyển 1: Mới lộ đường kiếm - Chương 1: Tứ đại công tử

Edit: Nhím Envy, kieutrinkute

Beta: Nhím Envy, Lan Quang Nguyễn

Sửa bản: Nhím Envy

Đại Yên Quốc, mùa xuân năm thứ mười bảy dưới triều vua Chiêu Hòa.

Đột Quyết âm mưu xâm chiếm biên giới Đại Yên, tướng quân trung dũng (trung thành, dũng cảm) của quân đội Đại Yên - Dung Ngọc Duy - dẫn dắt binh sĩ, ở trấn Lương Gia liều chết quyết chiến cùng Đột Quyết thiết kỵ (1). Không ngờ lại đại thắng, quân đội Đột Quyết tổn thất nặng nề, phải tạm thời lui quân.

(1) Thiết kỵ: Binh lính giáp chiến trên lưng ngựa, được coi là đội quân tinh nhuệ (Theo google)

Tin tức truyền tới kinh thành Đại Yên, vua Chiêu Hòa vô cùng vui mừng, hạ chiếu sắc phong tướng quân Dung Ngọc Duy thành Phiêu Kị Đại tướng quân, quan nhị phẩm. Thương vận lượng hoàng kim, trăm thước tơ lụa, thuộc hạ tướng sĩ dưới trướng được luận công lãnh thưởng (Đại loại là dựa vào công trạng để nhận thưởng, ai có công to hơn thì được thưởng nhiều hơn)

Chuyện đời quả thực là khó lường, thực lực của Đột Quyết thiết kỵ luôn luôn cường đại, thời kì trước đối chiến, Đại Yên đều là thắng ít thua nhiều, mà mấy năm nay thực của Đại Yên cũng không được như trước kia, càng khó nghe đến chiến tích, thế nên Dung Ngọc Duy rất nhanh liền trở thành anh hùng trong lòng nhân dân, lập tức cướp mất sự nổi bật của tứ đại công tử, khiến cho Trấn Quốc công chúa Mộ Dung Khê chú ý.

“Ngọc Thành huynh, bệ hạ đã hạ chiếu gọi Dung Ngọc Duy về kinh lãnh thưởng, đoán chừng mấy ngày nữa hắn đã về tới kinh thành, huynh cũng nên nhanh chóng hành động đi!” Tại tửu lầu lớn nhất kinh thành, bốn mỹ nam tuấn tú ngồi ở ghế lót đệm, bọn họ là tứ đại công tử danh tiếng lẫy lừng trong kinh thành. Người vừa nói chuyện là một nam nhân tuổi tầm hai mươi, mặc một bộ áo gấm trắng viền xanh lam, cổ tay áo thêu hoa văn tinh xảo, đầu đội ngọc quan màu tím, tay cầm một chiếc quạt xếp, chốc chốc lại mở ra phe phẩy một cái, khiến người ta nhìn vào liền có một loại cảm giác phong lưu phóng khoáng, ngũ quan đoan chính, da trắng nõn, đôi mắt sáng rực rỡ lấp lánh, là một mỹ nam tuấn lãng. Người này là con trai của đệ nhất phú thương thành Vĩnh An, thiếu chủ của tửu lầu này – La Phong.

Lúc này hắn nghiêm túc ngồi bên cạnh bàn, vẻ mặt chân thành nhìn nam tử đối diện, nếu thật sự không biết tính tình của hắn thì sẽ cho rằng hắn thật sự đối tốt với người kia, chỉ là ở đây có ai mà không biết hắn là loại người “chi sợ thiên hạ không loạn”, cho nên cũng chẳng ai thèm để ý tới hắn.

“Ngọc Thành huynh, tuy rằng tên này bình thường bị ối nhưng lời này của hắn không phải là không có đạo lý. Cái tên huynh trưởng kia của huynh vẫn luôn mơ ước địa vị của huynh, chỉ là huynh là con của vợ cả, hắn cho dù kiêu ngạo thế nào cũng không thể lộng quyền bắt huynh, bây giờ huynh đệ cùng một mẹ đẻ ra của hắn là Dung Ngọc Duy lập được công lớn, chi sợ cha huynh sẽ càng thiên vị bọn họ, như vậy địa vị của huynh ở Dung gia sẽ vô cùng nguy hiểm. Huynh quả thật là nên tính toán kĩ lưỡng một chút!” Ngồi ở phía bên kia là nam tử mặc trường bào đen, mày dài như vẩy, ánh mắt điềm tĩnh cân trọng, nhìn người đối diện có vẻ lo lắng, người này là con trai trưởng Lô Nguyên Châu của Thái Thường Tự (2) - Khanh Lư Ngạn trưởng.

(2) Thái thường tự (太常寺, Court of Imperial Sacrifices) là một trong 6 tự trong quan chế Lục tự. Thái thường tự là cơ quan phụ trách việc thi hành những lễ thức lễ nghi, điều khiển ban âm nhạc, trông coi các đền chùa thờ Trời, Đất, thần 4 mùa.

“Hừ, cho dù là bọn họ, cũng không xứng trở thành đối thủ của ta.” Đối diện bọn họ là nam tử chừng hơn hai mươi tuổi, mặc một thân áo gấm đỏ sậm nạm vàng, sợi tóc tùy tiện buông, da thịt trắng nõn bóng loáng tinh tế giống như nữ tử, mày kiếm khẽ nhíu, mắt phượng dài, khiến người ta thấy một loại cảm giác tà mị mà nguy hiểm, mỗi móng hơi hồng, ngũ quan hoàn mỹ tới cực hạn, đó chính là một yêu nghiệt mị hoặc nhân tâm, con trai vợ cả của Dung gia – một trong tứ đại gia tộc của kinh thành: Dung Ngọc Thành.

Lúc này, hắn lười biếng ngồi ở đó, cặp mắt phượng mị hoặc tràn đầy trào phúng, chỉ là lúc này hắn tuyệt đối không biết, tương lai không xa cái ánh mắt khinh thường người khác ấy sẽ khiến hắn thiếu chút nữa đã không còn đường đi.

“Ngọc Thành, không được khinh người!” Ngồi bên cạnh Dung Ngọc Thành là một nam tử mặc y phục màu lam, dáng người thẳng tắp, môi đỏ, mi dài. Ánh mắt không có một tia tạp chất, cả người toát ra một loại khí chất trong sáng chính trực, người đó là Dương Giản, bạn tốt của Dung Ngọc Thành, Vĩnh An quận chủ. Tứ đại công tử này đều là nhan sắc tuyệt hảo, tài hoa hơn người, cho nên đều có chút tâm cao khí ngạo, ở bên ngoài trong mắt mọi người đều là quan hệ bạn tốt, trên thực tế thì ai cũng không phục ai, nhưng Dung Ngọc Thành cùng Dương Giản lại là ngoại lệ, nhớ lại năm đó Dương Giản bị cuốn vào thời điểm có vụ án “gian lận trong thi cử”, Dung Ngọc Thành giúp đỡ Dương Giản lo liệu trên dưới, mới giúp cho hắn không phải chịu nhiều khổ cực. Sau đó Dung Ngọc Thành lại vì Dương Giản đi bốn ba khắp nơi để nhờ vả, tuy rằng đến cuối cùng cũng không có giúp Dương Giản thoát khỏi hiềm nghi, nhưng phần tình nghĩa ấy Dương Giản vẫn luôn nhớ kỹ, cho nên Dương Giản vẫn luôn đem Dung Ngọc Thành coi là bằng hữu tốt nhất của mình. Từ việc Dương Giản xưng hô với Dung Ngọc Thành là có thể nhìn ra, phải biết rằng, ở Đại Yến Vương Triều này, chỉ có thân nhân, bằng hữu tốt nhất mới có thể xưng hô thẳng tên của đối phương.

“Yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ, người không cần lo lắng, nếu tâm trí người đang nhân nhả, vẫn là nên nhắm lại xem tại sao tên thù hạ của công chúa đang đăng kia lại có thể chạy thoát đi. Chắc người cũng không đến mức không thể nghĩ ra chứ, nếu không thì cả đời người cứ như vậy lên lút mà làm nam sùng của nàng ta đi!” Dung Ngọc Thành tùy tiện mà động chạm đến vết sẹo của Dương Giản, nói chuyện hoàn toàn không dùng qua đại não.

Kỳ thật mọi người đều hiểu biết về Dung Ngọc Thành, bề ngoài Dung Ngọc Thành nhìn rất nguy hiểm, trên thực tế thì tâm cơ của hắn cũng rất thâm trầm, thường xuyên giết người không đền mạng, nhưng nếu đã tán thưởng và tin tưởng một ai đó, tâm tư lại đơn thuần chẳng khác gì trẻ con, thật hiển nhiên, Dương Giản là một trong số rất ít người được Dung Ngọc Thành tán thưởng.

“Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, lúc trước nếu ta đã đáp ứng điều kiện với nàng, thì phải tuân thủ lời nói, đời này ta là người của nàng, nhất định sẽ không đổi ý, lại nói, nàng đối đãi với ta cũng rất tốt!” Bị Dung Ngọc Thành nhắc nhở như vậy, Dương Giản nhớ tới như thuốc mê kia, trong lòng có chút khác thường, nhưng bị hắn cố tình xem nhẹ. Hắn vốn xuất thân nghèo hèn, trong nhà đều làm trồng trọt mà sống qua nhiều thế hệ, năm ấy hắn sáu tuổi, lên lút đi theo thiếu gia nhà địa chủ đi học, nghe thầy giảng mấy tiết, từ đó liền thích đọc sách, nhưng gia cảnh lại bần hàn, không có cách giúp hắn đi theo con đường đọc sách, hắn liền tự mình học tập, thỉnh thoảng đến lớp lên lút nghe giảng.

Cứ như vậy cho đến khi bị phu tử phát hiện. Thế nhưng phu tử không những không trách tội với hắn, ngược lại còn nhìn hắn với con mắt khác, đem hết những gì mình đã học và đúc kết được giáo thụ hết cho hắn, mười mấy năm gian khổ học tập cùng tìm tòi. Năm hai mươi tuổi, hắn từ biệt cha mẹ, đến kinh đô tham gia khoa cử khảo thí. Hắn sở dĩ đèn sách, học tập bằng ấy năm đi thi có nhiều lí do nhưng lí do quan trọng nhất đó là hắn muốn làm quan, bởi hắn thấy được tham quan hoành hành ở quê nhà, dân chúng lâm than. Hắn là một con dân đã chịu đủ việc bị tham quan ức hiếp rồi, vì thế ở trong lòng đã âm thầm thề, muốn cho thiên hạ này tham quan không dám hoành hành ngang ngược như thế nữa, giúp cho bá tánh trong thiên hạ được thanh minh, mà muốn đạt thành cái mục tiêu này, cũng cần có đủ thể lực, tốt nhất là có thể ở cái vị trí dưới một người nhưng trên vạn người.

Ở thời đại này, lấy xuất thân của hắn, nếu muốn làm quan thì con đường duy nhất đó là tham gia khoa cử. Nhưng mà đương nhiên hắn trăm cay ngàn đắng rồi cuộc khảo sát xong rồi thi thố, chờ đợi thời điểm một bước lên trời, thì lại nghe thấy tin sét đánh giữa trời quang, chỉ vì hắn tài hoa hơn người, nổi bật hơn người trở thành Tân khoa Trạng nguyên lúc ấy – con trai Thâm gia Thâm Quốc An. Cho nên, hắn bị vu hãm là gian lận, hồi lộ giám khảo, thậm chí còn cãi lại giám khảo, vì thế bọn chúng ngay cả cơ hội cũng đều không cho hắn, liền trực tiếp đem hắn nhốt vào ngục.

Ngay lúc hắn tuyệt vọng đến không thể tuyệt vọng hơn nữa, bởi vì hắn biết rõ, hắn là người không quyền không thế, căn bản là không cách nào cùng Thâm gia là một trong tứ đại gia tộc đối kháng. Thời điểm hắn tuyệt vọng, nàng xuất hiện, đường hoàng như vậy, tươi đẹp như vậy. Hắn nhớ rõ lúc ấy nàng nói:

“Cho người một lựa chọn, hoặc là chết, hoặc là làm nam sùng của bản cung, bản cung biết người không sợ chết, không cam tâm bị đảo ngược đến thế đâu thế cứ như vậy mà chết được. Nếu người đi theo bản cung, bản cung chắc chắn sẽ giúp người thực hiện khát vọng của người, giúp cho bá tánh trong thiên hạ được thanh minh!” Thời điểm nói ra những lời này, nàng khoác trên người một bộ dáng rất tự tin, thần thái rạng ngời, rất khó để có thể liên hệ nàng với Trần Quốc công chúa kiều ngạo ương ngạnh, dâm dăng vô si trong truyền thuyết kia, hắn lúc ấy liền bị nàng mê hoặc, ngây ngốc mà gật đầu, nhưng mà xong việc hồi tưởng lại thời điểm ấy, hắn vẫn không có hối hận.

Hắn tuy là người đọc sách, nhưng xuất thân bần hàn, sinh hoạt vốn đã áp lực, hắn biết có một số việc là có thể dựa dẫm, cho nên hắn cũng không cố hù, ngược lại, chỉ cần có thể đạt được mục đích, hắn có thể không quan tâm đến quá trình, nhưng mà hắn cũng có điểm máu chó, đó chính là tuyệt đối sẽ không vì đạt tới mục đích mà đi thương tổn vô tội người.

Sau đó lại thấy sự tình liên thuận lợi rất nhiều, có mặt mũi của Trần Quốc Công chúa Mộ Dung Khê, Hình bộ quan viên tự nhiên sẽ không làm hắn phải khó xử nữa, thông khoái đem hắn thả ra ngoài, Chỉ là chung quy không có liên lụy đến Thâm gia, mà là tìm cái người vu hãm hắn, biến hắn thành kẻ chết thay, kẻ đó là tên giám khảo chấm thi, bất quá người nọ cũng là trừng phạt đúng tội, hắn cũng coi như là nhờ họa được phúc, chẳng những được khâm điểm trở thành kim khoa Trạng Nguyên, còn phải tới chỗ Chiêu Hòa Đế cho Người thưởng thức, sau lại bởi vì Mộ Dung Khê tiến cử, hắn trở thành Vĩnh An quận chủ. Có thể nói nếu không có Mộ Dung Khê, liền không có Dương Giản của ngày hôm nay, cho nên mặc kệ người khác đánh giá Mộ Dung Khê như thế nào thì hắn sẽ đều là cảm kích nàng. Huống chi, tiếp xúc với nàng càng lâu, hắn phát hiện Mộ Dung Khê cố tình mà bôi đen danh dự của chính mình, tuy rằng hắn không biết Mộ Dung Khê vì sao phải làm như vậy, nhưng hắn nhìn ra được ở nàng nhất định có bí mật. Nhưng đến nỗi cái kia bí mật là cái gì, hắn không có hứng thú biết, hắn chỉ biết là nếu Mộ Dung Khê đã cứu hắn, như vậy hắn hẳn là nên tuân thủ lời nói lúc trước, cả đời này trừ phi Mộ Dung Khê không cần hắn, nếu không hắn sẽ luôn là người của Mộ Dung Khê, bất quá cái danh nam sùng này của hắn lại là hữu danh vô thực, hơn nữa không riêng gì hắn, trong phủ công chúa này ngoài mặt được xưng là ba ngàn nam sùng, chỉ sợ mỗi người đều là hữu danh vô thực.

Những nam sủng đó mỗi người đều đơn độc ở trong phòng của chính mình, ngày thường cũng đều là ngây ngốc trong phòng, không thể ra ngoài đi lại, cho nên ngày thường ngay cả bóng dáng của bọn họ hẳn cũng đều không thấy được, càng chưa nói tới quen biết, chỉ là Mộ Dung Khê chưa bao giờ tiến vào phòng của bọn họ, hạ nhân ở trong phủ cũng không đề cập tới bọn họ. Đôi khi ở trong lòng hẳn cũng sẽ nảy ra nghi hoặc, không hiểu Mộ Dung Khê rốt cuộc muốn làm cái gì mà lại cố tình bôi đen chính mình, cũng không cần nuôi quá nhiều người như vậy đi, nhưng nghi hoặc thì vẫn chỉ nghi hoặc, hẳn vẫn là cứ theo lẽ thường mà sinh hoạt, tin tưởng một ngày tất cả chân tướng về mỗi nghi ngờ ấy đều được sáng tỏ.

“Ha hả, ta nói này Dương huynh, huynh sẽ không thích công chúa thật chứ, tuy rằng nàng kiều ngạo ương ngạnh, đậm đàng vô sỉ, nhưng lớn lên cũng cực kì xinh đẹp, khuôn mặt kia ngay cả ta nhìn đều thấy động tâm. Thế nên công phu trên giường càng không cần phải nói, chắc chắn là rất tuyệt!”

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh, Trầm Có Thai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 2: Trấn Quốc Công chúa

Edit + beta: Nhím Envy

“Ha hả, ta nói này Dương huynh, huynh sẽ không thích công chúa thật chứ, tuy rằng nàng kiều ngạo ương ngạnh, đậm đàng vô sỉ, nhưng lớn lên cũng cực kì xinh đẹp, khuôn mặt kia ngay cả ta nhìn đều thấy động tâm. Thế nên công phu trên giường càng không cần phải nói, chắc chắn là rất tuyệt!” La Phong luôn luôn yêu thích sắc đẹp, thường xuyên lưu luyến nơi thanh lâu, tự đặt cho mình danh hiệu là “phong lưu công tử”, lúc này thấy bọn họ nói đến Mộ Dung Khê, không hề có kỵ mà cười cợt nàng.

Hắn hứng chí bùng bùng nói mà không chú ý tới Dương Giản ngồi đối diện sắc mặt đã khó coi tới mức không còn từ nào để hình dung. Lô Nguyên Châu bên cạnh nhanh tay túm lấy tay áo hắn, ý bảo hắn không cần nói nữa, La Phong nhận được tín hiệu của Lô Nguyên Châu, theo ánh mắt hắn nhìn lại, vừa lúc thấy được ánh mắt lạnh lùng của Dương Giản, trong lòng tức khắc rung lên từng hồi chuông cảnh báo, sợ tới mức không dám nói nữa.

“Nói xấu sau lưng người khác, không phải là việc chính nhân quân tử nên làm, một cho người mang danh là người đọc sách, mà ngay cả giáo đường cơ bản nhất cũng không có, cái gọi là “đạo bất đồng khó lòng hợp tác” (1), từ nay về sau ta và người có làm chuyện gì cũng không hề có quan hệ đến nhau!” Dương Giản lạnh lùng nói, sau đó tức giận phất tay áo rời đi.

(1) Đạo bất đồng khó lòng hợp tác: Không cùng chí hướng, quan điểm, đạo đức, cách sống không hợp nhau.v.v...thì không thể cùng nhau hợp tác.

“Ta nói sai cái gì sao?” La Phong ngờ ngác nhìn Dương Giản rời đi, mãi cũng không có phản ứng lại, không thể tưởng được Dương Giản ngày thường thoạt nhìn rất ôn hòa, nhưng một khi đã tức giận lại đáng sợ đến vậy, đặc biệt là ánh mắt vừa rồi, khiến cho hắn có cảm giác sắp bị đồng cứng.

“Ngu ngốc!” Dung Ngọc Thành nhàn nhạt trào phúng một câu, cũng đứng dậy rời đi, thế nhưng trong lòng lại nổi lên cơn sóng, Dương Giản thế mà lại tức giận, ở trong ấn tượng của hắn, Dương Giản vẫn luôn là người hiền hòa, chỉ cần không phạm phải nguyên tắc sống của hắn, hắn đều rất ít khi cùng người khác tranh chấp, cãi vã, càng không nói tới việc tức giận. Lần này thế nhưng lại vì vị Trấn Quốc công chúa kia mà đại nộ, chẳng lẽ đúng như La Phong nói, hắn thích vị công chúa kia mất rồi?

Trấn Quốc công chúa ở Vương Triều Đại Yên có thể nói là không người nào không biết, không người nào không hiểu, nhưng xuất thân của nàng lại khiến người người u mê, mọi người chỉ biết là, Thiên Hi năm thứ bảy, sau khi Chiêu Hòa Đế cải trang đi tuần tra có mang về một bé gái tám tuổi, tuyên bố với bên ngoài là Chiêu Hòa Đế cùng một nữ tử từ dân gian sinh ra, phong hào Trấn Quốc công chúa.

Sau này sự tồn tại Trấn Quốc công chúa vẫn luôn rất thấp, yến hội của hoàng thất cũng không tham gia, bên ngoài cũng không biết hoàng thất có một vị công chúa như vậy, cho đến hôm sinh nhật mười lăm tuổi của nàng, hoàng thượng mở yến hội lớn, công chúa thế nhưng lại làm trò trước mặt các văn võ đại thần trong triều, yêu cầu Chiêu Hòa Đế tứ hôn cho nàng cùng Diệp Hoài Xa - con vợ cả của Anh Quốc Công.

Tuy nhiên Diệp Hoài xa đã sớm có vị hôn thê, là Thảm gia đại tiểu thư Thảm Lệ Phù, hai người là thanh mai trúc mã, tình cảm thân thiết, hơn nữa Thảm Lệ Phù tài mạo song toàn, Thảm gia lại đứng đầu Tứ đại gia tộc, đương kim thái Hậu và Hoàng Hậu đều xuất thân từ Thảm gia, gia chủ Thảm gia Thảm Dực là quan Tam phẩm, môn sinh ở khắp thiên hạ, hoàng đế đều phải kiêng nể ba phần. Diệp gia tất nhiên sẽ không từ bỏ cây đại thụ là Thảm gia này, nghe ý muốn ban hôn liền lập tức từ chối.

Thế nhưng mọi người lại quá xem nhẹ vị Trấn Quốc công chúa này, nàng không những không nghe theo mà còn nháo cho yến hội gà chó không yên, Chiêu Hòa Đế rơi vào đường cùng chỉ còn biết mạnh mẽ tứ hôn.

Diệp Hoài Xa tuy rằng ngoài mặt nhận thánh chỉ tứ hôn, nhưng thâm tâm vẫn luôn hướng về Thảm Lệ Phù, thỉnh thoảng vẫn cùng nàng ta vụng trộm ra ngoài hẹn hò, Trấn Quốc công chúa đương nhiên không chịu để yên, thừa dịp lúc bọn họ hẹn hò, dẫn người đứng chắn ở cửa, ở trước mặt Diệp Hoài Xa cho người hủy hoại dung nhan của Thảm Lệ Phù, từ đây gắn trên người ác danh kiều ngạo ương ngạnh.

Diệp Hoài Xa tuy rằng rất tức giận, nhưng cũng thành thật hơn rất nhiều, ngoan ngoãn nghênh cưới Trấn Quốc công chúa, thế nhưng đêm động phòng hôm ấy lại chết bất đắc kỳ tử (2), Trấn Quốc công chúa cùng Diệp gia đối với việc này đều giữ kín như bưng, ai cũng không biết ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tóm lại là Trấn Quốc công chúa xinh đẹp như hoa lại đáng thương trở thành quả phụ.

(2) Bất đắc kỳ tử: Cái chết đột ngột, không vì nguyên nhân tự nhiên.

Trải qua một chuyện trấn kinh (trấn động, kinh ngạc) như vậy, Trấn Quốc công chúa giống như là bị kích thích, bắt đầu vơ vét đủ loại mỹ nam, chỉ cần nàng coi trọng, liền tìm mọi cách đem người đến phủ công chúa, vì thế đã chia rẽ không biết bao nhiêu cặp nam nữ.

Chiêu Hòa Đế đối việc này đều mắt nhắm mắt mờ cho qua, thậm chí gặp được nam tử bối cảnh dung mạo không tầm thường, Chiêu Hòa Đế liền trực tiếp hạ chỉ đem nam tử đó đưa đến phủ công chúa. Nếu hoàng đế đã mặc kệ, quan viên dưới trướng tự nhiên cũng không dám quản, thậm chí có quan viên còn biết gài đúng chỗ ngựa, dâng cho nàng hai mỹ nam, đổi lại nàng ở trước mặt Chiêu Hòa Đế nói tốt cho bọn họ vài câu.

Mà những gia đình bị cướp đi con trai thì giận mà không dám nói, chỉ có thể nuốt uý khuất vào trong bụng, ai bảo con trai của mình xui xẻo, bị Trấn Quốc công chúa coi trọng, cho nên đến bây giờ, chỉ cần Trấn Quốc công chúa đi đến nơi đâu, thì tất cả các nam tử trẻ tuổi đều sợ hãi, nếu làm công chúa nhìn trúng, thì từ đây sẽ thành công trở thành nam sủng của nàng.

Kỳ thật Dung Ngọc Thành vẫn luôn cảm thấy biểu hiện bên ngoài của vị Trấn Quốc công chúa không đơn giản như vậy, hắn vẫn luôn tìm cơ hội để được gặp mặt Trấn Quốc công chúa một lần, nhưng vẫn không có duyên được một lần gặp mặt, hiện giờ thấy bạn tốt duy nhất có tình cảm khác thường với nàng, càng thêm khẳng định suy đoán của chính mình.

Dương Giản là người có tâm khí cao ngạo, sẽ không vì nhan sắc mà đi thích một người, vị trấn Quốc công chúa kia có thể làm Dương Giản vì nàng mà khuynh tâm, nói vậy nàng cũng không phải là tầm thường, xem ra chính mình phải tìm một cơ hội được gặp mặt vị Trấn Quốc công chúa có ác danh vang khắp thiên hạ này.

Sau khi nói lời tuyệt giao, Dương Giản giận dữ đi ra khỏi từ lâu, sau đó trực tiếp trở về phủ công chúa, vừa mới tiến vào, liền nhìn thấy cửa phủ mở rộng ra, đỉnh đầu của cô kiệu hoa lệ từ từ nâng lên bước vào phủ công chúa, cô kiệu chậm rãi dừng lại bên người hắn, rèm kiệu nâng lên, một nữ tử mỹ lệ cao quý bước ra. Nữ tử này mặc một trường sam màu hồng nhạt thêu hoa đào, chân váy bông bành phết xuống đất, trên đầu búi tóc đơn giản, cầm một cây trâm bạc hình con bướm, da thịt trắng như tuyết, đôi mày như núi xa, mắt như làn thu thủy, chiếc mũi mượt mà tinh xảo, môi như cánh hoa, đây chính là Trấn Quốc công chúa Mộ Dung Khê. Mộ Dung Khê nhìn hắn hơi gật gật đầu, thần thái lạnh lùng mà cao quý, ả ả khí phách vương giả, khiến từ trong thâm tâm người ta sinh ra một loại ý muốn sợ hãi, bị nàng thần phục dưới chân.

Nhìn Mộ Dung Khê như vậy, Dương Giản hơi thất thần, chỉ vì hắn không thể nào liên hệ nàng với Trấn Quốc công chúa kiêu ngạo ương ngạnh, đậm đàng vô sỉ trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh, Trầm Có Thai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3: Ái muội tình tở

Edit: Mỹ Huỳnh Sone

Beta: Lan Quang Nguyễn

“Vi thần tham kiến công chúa điện hạ!”

Dương Giản hơi hơi khom người, hướng Mộ Dung Khê hành đại lễ, lễ tiết làm hết mực đầy đủ, thể hiện sự tôn trọng của hắn đối với Mộ Dung Khê .

“Dương Giản, buổi tối tới Uy Lam cư một chuyến!”

Mộ Dung Khê hôm nay tựa hồ tâm tình không tốt, gương mặt đẹp bỗng lạnh đi, trực tiếp ra lệnh cho Dương Giản, lúc sau liền nghênh ngang mà đi, lại không biết ở phía sau nam sủng của nàng một câu áp ứng nửa ngày. Uy Lam cư là nơi công chúa không nên đến, công chúa lại bảo hắn buổi tối cùng đi với nàng, ý tứ đã vô cùng rõ ràng, nửa đêm, trai đơn gái chiếc, còn có thể làm cái gì?

Hắn đã ở phủ công chúa hai năm, lại vẫn là người trong sạch, hiện giờ công chúa không nhìn được ư, nhưng ngẫm lại hắn là nam sủng của công chúa, chính xác đây là nghĩa vụ. Nghĩ đến sự tình buổi tối, hắn trong lòng không biết vì sao lại có một tia chờ mong.

“Công chúa, vi thần tới!”

Buổi tối tới rồi, Dương Giản nhanh chóng tới Uy Lam cư, nhìn Mộ Dung Khê trong phòng ngọn với ngọn đèn dầu nhỏ, ở cửa không có lính gác, liền tự mình bấm báo.

“Vào đi!”

Trong phòng Mộ Dung Khê cau mày, không kiên nhẫn mà nhìn đồng hồ sách chồng chất như núi, liếc mắt một cái. Nghe được âm thanh của Dương Giản, mày lập tức giãn ra. Dương Giản tâm tình thấp thỏm đẩy cửa vào, Mộ Dung Khê ngồi trên bàn, nhìn hẩn tiến vào, ánh mắt lóe lên tia sáng, trên mặt lại không có biểu cảm gì, chỉ là nhìn tới nhìn lui trên người hẩn, làm Dương Giản vốn thấp thỏm trong lòng lại càng thêm bất an.

“Dương Giản, lại đây xem một chút”

Tới khi Dương Giản sắp không nổi thì Mộ Dung Khê rốt cục đã mở miệng lần nữa.

“Xem có hiểu không?”

Thời điểm Dương Giản còn ở quê, vì muốn kiếm tiền làm lộ phí, hẩn từng ở trong tửu lâu làm trong phòng thu chi, sổ sách này, hẩn xem ắt sẽ hiểu, tuy rằng không biết Mộ Dung Khê hỏi hẩn cái này để làm gì, nhưng hẩn vẫn theo đúng sự thật mà trả lời.

“Tốt, bổn cung đi nghỉ ngơi đây, sổ sách này giao cho ngươi!”

Mộ Dung Khê chỉ vào chồng sổ sách chất đồng như núi, mặt không biểu tình nói, thừa dịp Dương Giản còn chưa có phản ứng, nhanh chóng trốn vào trong phòng. Đây chính là nuôi binh ngàn ngày dùng binh một giờ, mấy năm nay Dương Giản vẫn luôn ở tại phủ công chúa, nàng vẫn không có bạc đãi hẩn, hiện giờ bảo hẩn làm giúp một chuyện nhỏ cũng vội.

Cô như vậy là đang tự an ủi chính mình. Lý Niệm đáng chết, loại người như ngươi vĩnh viễn đừng trở về, nếu không thì xem ta thu thập ngươi thế nào! Dương Giản ngẩng ngực mà quét mắt một lượt khắp căn phòng trống trơn, lại nhìn nhìn chồng sổ sách chất như núi, khoe miệng hung hăng mà nằng, chuyện tới bây giờ, nếu hẩn lại không rõ thì quả là kẻ ngốc, Mộ Dung Khê này rõ ràng là đem hẩn trở thành nô lệ miễn phí. Nhưng về mình bạch, Dương Giản sau khi nhận lệnh thì cầm lấy sổ sách nghiêm túc xem xét, chỉ là trong lòng có một cảm giác mất mát không thể lý giải.

Trong phòng, Mộ Dung Khê nghe được tiếng lật trang giấy đều đặn, trong lòng bỗng có một cảm giác vô cùng ám áp, rất nhanh liền rơi vài giấc ngủ. Cảnh máu tươi, thi thể vương vãi khắp nơi, còn có những tộc nhân bất lực kêu gọi, Mộ Dung Khê đã không nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu bùng tình khỏi khung cảnh đáng sợ trong giấc mơ. Trong lòng nàng chỉ biết rằng, mỗi một lần gặp ác mộng như vậy, ở sâu trong nội tâm của nàng hận thù sẽ gia tăng một phần, cho tới bây giờ, nàng cùng Thẩm gia, đó là hận thù sâu sắc. Thẩm gia, khoe miệng Mộ Dung Khê lộ ra một tia tàn khốc, mười bảy năm nay, rốt cuộc cũng tới lúc, nàng sẽ đưa bọn họ đến âm tào địa phủ để đền tội với những những tộc nhân đã mất.

Nhìn sắc trời, tựa hồ còn chưa tới giờ mẹo (5 giờ đến 7 giờ), lại không buồn ngủ, Mộ Dung Khê khoác áo đứng dậy, đi ngoài, lại thấy Dương Giản ngủ thiếp đi trên bàn, có chút ngoài ý muốn, lại thấy trên án thư, một đồng hồ sách khi nãy nàng chưa xem hiện giờ chỉ còn lại vài ba cuốn, trong nháy mắt nàng liền hiểu ra.

Thật đúng là đồ mọt sách, không biết ứng biến, tới hôm qua nàng bảo hẩn xem sổ sách, chứ không bảo hẩn phải làm cả đêm liền, bộ thấy mệt thì không biết trở về ngủ sao, tự nhiên ở chỗ này nhìn sổ sách một đêm, haizz, người này thật đúng là hết nói nổi.

Tuy rằng hiện tại đã là mùa xuân, nhưng buổi sáng vẫn rất lạnh, Dương Giản ghé vào bàn ngủ đến sáng cũng không ổn, Mộ Dung Khê không nghĩ tới bên ngoài sẽ có người, cho nên tiếng bước chân khá lớn, Dương Giản giật mình, lò dò mở mắt như còn buồn ngủ, không nghĩ tới vừa mở mắt liền thấy một bộ y phục làm hẩn huyết mạch phun trào.

Chỉ thấy Mộ Dung Khê trên người chỉ khoác một áo bào màu trắng, cái yếm màu đỏ không che nổi cặp bông đào lấp ló, mái tóc đen nhánh rối tung, khiến cho nàng đã tuyệt sắc khuynh thành lại thêm phần quyến rũ, ở dưới chỉ mặc một cái quần trắng, lộ ra đôi chân trắng nõn nhu nhuận, nhìn như vậy, Dương Giản chỉ cảm thấy cái mũi nóng lên, máu mũi liền trực tiếp chảy ra.

“Dương Giản, ngươi thế nào mà lại chảy máu mũi?”

Mộ Dung Khê thấy Dương Giản tỉnh, định kêu hẩn về phòng của mình nghỉ ngơi, lại không nghĩ rằng Dương Giản bỗng nhiên chảy máu mũi, nhất thời có chút tò mò, liền tiến lên hỏi.

Chỉ là nàng vừa bước lên trước, Dương Giản thấy rõ cảnh đẹp trước mắt, khoang mũi lại tràn ngập mùi hương trên người nàng, thanh nhã như liên hương khí, máu mũi chảy càng hung mãnh hơn.

“Công chúa, người đừng tới đây, ta rất nhanh sẽ khỏi!”

Dương Giản ý thức được sự tình không ổn, liền lập tức dời tầm mắt đi, ngăn lại thứ cảm xúc xao động bất an của chính mình. Một lát sau, hẩn cuối cùng cũng bình tĩnh, máu mũi cũng không còn chảy nữa, chỉ là vẫn nhắm mắt, kiên quyết không nhìn cảnh sắp kiêu diễm trước mắt.

“Ngươi cũng vất vả một đêm rồi. Trở về nghỉ ngơi đi!”

Mộ Dung Khê không phải tiểu cô nương không hiểu chuyện, chỉ là nhất thời không nghĩ tới mà thôi, hiện giờ nhìn thần sắc của Dương Giản, lại nhìn quần áo trên người mình, lập tức liền hiểu ra. Trong lòng không khỏi có chút xấu hổ, tuy rằng nàng hiện giờ xử nữ, nhưng rốt cuộc ba năm trước đây đã được gả cho một người. Lúc ấy trong cung, đại cung nữ đã dạy nàng rất nhiều việc khuê phòng.

Tuy tên nam nhân Diệp Hoài Xa kia không có phúc khí cùng nàng động phòng, nhưng chuyện gì nên hiểu, không nên hiểu, nàng đều rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh*, *Trăm Có Thai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4: Chuyện xưa như mây khói

Edit: Nhím Envy

Tuy rằng chuyện đã xảy ra ba năm trước nhưng mỗi lần tưởng tượng đến tiền nam nhân Diệp Hoài Xa kia, nàng liền thấy ghê tởm muốn chết, kỳ thực lúc trước nàng kiên trì phải gả cho Diệp Hoài Xa không phải vì nàng thích hắn mà bởi nàng muốn phá tan sự liên hôn giữa hai nhà Diệp gia và Thẩm gia. Tổ tiên Diệp gia đã từng đi theo Thái tổ hoàng đế nam chinh bắc chiến, cuối cùng phụ trợ Thái tổ hoàng đế thành lập Vương Triều Đại Yến, Thái tổ hoàng đế vì khen ngợi công lao của Diệp gia nên đã phong tổ tiên Diệp gia thành Quốc Công, đời đời thừa kế chức vụ này, cho nên Diệp gia mới có nhiều thế hệ công thần đến vậy, cùng Thẩm gia qua mấy thế hệ chỉ kinh doanh càng ngày càng phát triển đúng là gần bó. Tuy rằng Diệp gia mấy năm nay đã là có chút suy bại, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, chỉ dựa vào bối cảnh gia tộc và các loại quan hệ thì Diệp gia vẫn rất cường đại, thế nên Mộ Dung Khê sẽ không bao giờ cho bọn họ cơ hội để hợp tác với nhau, ngoài ra còn muốn ngăn cản cáo với Thẩm gia, cho bọn họ biết thiên hạ này hoàng tộc vĩnh viễn là lớn nhất. Vậy nên mới ở yến hội nàng mới náo loạn, sống chết phải gả cho Diệp Hoài Xa.

Kỳ thực Diệp Hoài Xa lớn lên cũng coi như phong lưu phóng khoáng, Mộ Dung Khê tuy rằng có ý lợi dụng hắn nhưng vẫn nghĩ sẽ cùng hắn chung sống tốt đẹp, nhưng rốt cuộc nàng là công chúa của hoàng gia, khó tránh khỏi việc phải trở thành quân cờ của vận mệnh, không nên có khát khao gì đối với tình cảm, huống chi nàng thân còn mang thù hận, không có năng lực đeo quá nhiều cảm tình lên lưng, đối với nàng, chỉ cần có lợi cho việc báo thù thì gả cho ai cũng như nhau. Đáng tiếc, Diệp Hoài Viễn lại là một tên cận bã, dám có ý nghĩ muốn hưởng cuộc sống sung sướng tam thê tứ thiếp, đem nàng và Thẩm Lệ Phù cùng cưới vào cửa, quả thực là chê cười, Mộ Dung Khê năng tốt xấu gì cũng là công chúa hoàng thất, hắn làm như vậy không thể nghĩ ngờ là nhục nhã hoàng thất, huống chi vị cùng được cưới vào kia lại là tiểu thư Thẩm gia, kẻ cùng nàng không đội trời chung. Thế nên nàng trực tiếp giáo huấn cho họ một lần cả đời khó quên.

Trên thực tế, lấy tâm cơ thủ đoạn của nàng, muốn giáo huấn bọn họ thì có rất nhiều biện pháp, nhưng nàng lại cố tình lựa chọn biện pháp trực tiếp nhất, ngu xuẩn nhất, bởi vì nàng muốn có một lí do quang minh chính đại, bình thân bước lên sân khấu. Kết cục của Thẩm Lệ Phù chính là cho Diệp gia và Thẩm gia một lời cảnh cáo, tuy rằng Thẩm Lệ Phù có chút vô tội, nhưng muốn trách thì chỉ trách nàng sinh ra ở Thẩm gia, năm đó Thẩm gia hại Lý gia của nàng diệt vong sao không quản những tộc nhân đó vô tội hay không, nàng đây chỉ là muốn thu hồi một chút lợi ích mà thôi.

Người đầu truyền miệng nhau Mộ Dung Khê nàng là thứ công chúa mà lại không biết nàng mới là đích nữ hoàng thất chân chính. Mẫu thân của nàng là thanh mai trúc mã của Chiêu Hòa Đế, Lý Hoàng Hậu. Chiêu Hòa Đế tám tuổi đăng cơ, học tập đều là Lý thái phó một tay dạy dỗ, cùng với con gái duy nhất Lý thị là thanh mai trúc mã, cả hai từ nhỏ vô tư, tình cảm chân thành, Chiêu Hòa Đế tự mình chấp chính năm mười sáu tuổi, liền cưới Lý thị làm Hoàng Hậu.

Bởi vì việc hôn nhân này là tiền đề tự mình hạ chi nên Thẩm gia cùng Thẩm thái hậu tuy bất mãn nhưng cũng không có lý do phản đối, bất quá Lý gia cùng Thẩm gia bất hòa đã lâu, Thẩm thái hậu tuy nắm quyền nhưng rốt cuộc cũng không phải là mẫu thân thân sinh của Chiêu Hòa Đế, vì bảo vệ địa vị của mình và gia tộc liền trăm phương nghìn kế hãm hại Lý Hoàng Hậu, cũng may Lý Hoàng Hậu thông minh cẩn thận nên nhiều lần tránh được bẫy rập của Thẩm thái hậu, cũng ở trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm như vậy hạ sinh Tam hoàng tử Mộ Dung Cẩn. Nhưng cẩn thận trăm đường cũng có lúc sơ hở, Thẩm thái hậu thừa dịp Chiêu Hòa Đế săn thú liền vu hãm Lý Hoàng Hậu mưu hại Thẩm Quý phi, người sinh ra Nhị hoàng tử, không khỏi cảnh mẹ đẻ cảnh con, Thẩm thái hậu trực tiếp ban hạ ý chỉ ban chết Lý Hoàng Hậu, may mắn Lý Hoàng Hậu sớm có chuẩn bị, phóng hỏa tẩm cung của chính mình rồi từ mật đạo bên trong chạy đi, giả chết thoát thân.

Khi Chiêu Hòa Đế hồi kinh liền nhận được tin tức Lý Hoàng Hậu qua đời, dù vô cùng bi thống nhưng không có cách nào xoay chuyển căn khôn, đành phải dựa theo lễ nghi của Hoàng Hậu mà hạ táng cái thi thể có bộ mặt đã hoàn toàn biến dạng hạ kia, lại dựa theo ý tứ của Thẩm thái hậu lập Thẩm Quý Phi làm Hoàng Hậu. Lý Hoàng Hậu nghe được tin tức này lập tức đánh mất ý tưởng liên lạc lại lần nữa với Chiêu Hòa Đế, tuy rằng Chiêu Hòa Đế là phụ quân của nàng nhưng hắn đến thế tử của chính mình cũng không bảo hộ được, ngược lại bị địch nhân lừa gạt khiến nàng vô cùng thất vọng, hơn nữa nàng đối với lực đấm bên trong cung đình vốn chán ghét nên nàng dứt khoát kiên quyết rời khỏi thành Vĩnh An.

Sau khi rời đi nàng mới biết mình lại một lần nữa hoài thai con của Chiêu Hòa Đế, rơi vào đường cùng nàng trở lại Lý gia sinh hạ Mộ Dung Khê, một mình một người mang theo Mộ Dung Khê trải qua tám năm, chỉ là không nghĩ tới Thẩm thái hậu không hiểu vì sao biết được nàng còn sống, để vĩnh viễn diệt trừ hậu họa về sau nên đã phái sát thủ tàn sát toàn bộ Lý gia không còn một người. Nếu không phải Mộ Dung Khê nhất thời ham chơi mang theo Lý Niệm ra phủ du ngoạn, chỉ sợ cũng không thoát khỏi vận mệnh. Tuy nàng mang họ Mộ Dung nhưng người Lý gia vẫn đối đãi với nàng rất tốt, mà nàng, luôn coi bọn họ là người một nhà.

Một ngày kia, khi nhìn thấy thi thể của người thân là liệt trên đất, lần đầu tiên Mộ Dung Khê biết cái chết là gì, chết chính là bọn họ sẽ không bao giờ tỉnh lại, ông ngoại nghiêm túc sẽ không bao giờ bắt nàng đọc sách nữa, bà ngoại hiền hậu sẽ không bao giờ làm đồ ăn ngon cho nàng, khi nàng ngủ sẽ chẳng còn mẫu thân ôn nhu yên lặng đắp chăn cho nàng. Còn có thúc thúc (chú), bá bá (bác), các ca ca tỷ tỷ ngày thường chơi cùng nàng sẽ không bao giờ còn mỉm cười với nàng nữa.

“Là kẻ nào đã giết bọn họ?” Đây là câu nói đầu tiên nàng nói với người phụ hoàng khoan thai tới muộn kia. Mà lúc ấy nàng đã hồi cung mấy tháng.

“Thẩm gia, chắc chắn có một ngày trăm sẽ khiến bọn họ nợ máu phải trả bằng máu!” Lần đầu tiên Mộ Dung Khê nhìn thấy được sát khí trên người nam nhân yếu đuối vô năng kia, nhưng cái giá phải đổi lại chính là sự diệt vong của Lý gia và hơn ba trăm mạng người.

Từ đó về sau, hai chữ Thẩm gia chính là chữ mà Mộ Dung Khê căm hận nhất, nàng nhất định phải nhổ cỏ tận gốc, nếu không người tiếp theo mất mạng

chính là nàng. Kế hoạch trả thù bắt đầu, Mộ Dung Khê bị đưa đến núi Thiên Tuyết học nghệ, sư phụ nàng là Ngân Cơ lão nhân tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, hần dạy nàng võ công, ngũ hành bát quái, tâm cơ mưu lược. nàng nỗ lực học tập tất cả chỉ vì một lý do duy nhất, báo thù!

Vừa học tập, nàng vừa tạo thế lực cho riêng mình, Mộ Dung Khê biết, dù nàng có lợi hại bao nhiêu thì chung quy vẫn chỉ là một người, không thể đối nghịch với cả một gia tộc. Mỗi lần xuống núi, nàng đều mang theo một vài cô nhi trở về, bồi dưỡng bọn họ trở thành người của mình, sau đó cho bọn họ xuống núi tùy ý mà sống, muốn làm gì thì làm. Đối với bọn họ, Mộ Dung Khê chỉ có một yêu cầu, đó là khi nàng cần bọn họ thì nhất định phải có mặt.

Mộ Dung Khê ở núi Thiên Tuyết gần ngơ bảy năm, nên học cái gì cũng đã học, nên tính toán cái gì cũng đã tính, chớp mắt đã tới tuổi cập kê, nàng liền theo ám vệ Chiêu Hòa Đế bí mật phái tới mà về hoàng cung. Hồi cung ngày đầu tiên đã có chuyện xảy ra, nàng vì một nam tử không quen biết mà đắc tội với đương kim Thái tử Mộ Dung Triệt, bóng dáng nam tử kia cô đơn tịch mịch khiến nàng cảm thấy đau lòng. Vốn dĩ cũng không nghĩ chuyện này có gì quan trọng nếu Thẩm Hoàng Hậu không xuất hiện trước mặt nàng, nhìn thấy tuyệt sắc dung nhan của nàng liền hô to có quý thì nàng mới ý thức được sự tình nghiêm trọng đến mức nào. Nàng cùng mẫu thân của nàng lớn lên rất giống nhau, trước kia người Thẩm gia cho rằng nàng chỉ là một nữ nhi nên không thực sự chú ý đến nàng, hơn nữa thể thân giống nàng ở phủ quận chúa luôn luôn giấu mình, vậy nên tới bây giờ người Thẩm gia cũng không biết nàng trông như thế nào. Hiện tại nàng vừa ra mặt, người Thẩm gia phỏng chừng rất mau sẽ biết nàng là nữ nhi của Lý Hoàng Hậu, tác phong của Thẩm gia là nhỏ cò tận gốc, bọn họ sẽ mau chóng ra tay đối với một cô nhi Lý gia như nàng.

Tuy nói lấy năng lực của nàng bọn họ cũng không làm thương tổn được nàng, nhưng vậy thì thế lực của nàng sẽ bại lộ, bây giờ nàng còn chưa bố trí hoàn hảo, tuyệt đối không thể để thế lực của mình lộ ra.

Tuy nam tử kia mang đến cho nàng phiền toái lớn như vậy nhưng Mộ Dung Khê lại không chút nào hối hận vì cứu hần, đặc biệt là khi biết nam tử kia lại chính là ca ca cùng một mẹ sinh ra với nàng - Mộ Dung Cần, càng cảm thấy may mắn vì lúc đó mình đã ra tay cứu hần. Mặc dù không hối hận nhưng rước lấy phiền toái cũng phải giải quyết, đúng lúc này liền xảy ra chuyện của Diệp Hoài Xa, Mộ Dung Khê suy tính, thừa cơ đem sự tình nhào thật lớn, thậm chí còn phải thuộc hạ nơi nơi tuyên dương “Công tích vĩ đại” của mình.

Mà kết quả nàng đạt được chính là Thẩm gia không còn dám dễ dàng động đến nàng, toàn bộ thiên hạ bây giờ đều biết nàng cùng Thẩm gia kết thù, nếu nàng xảy ra chuyện gì thì bị hoài nghi đầu tiên chính là Thẩm gia, tuy nói Thẩm gia quyền thế ngập trời nhưng rốt cuộc vẫn phải bận tâm đến hoàng thất, lại thêm mấy năm gần đây Dung gia đời sau xuất sắc hơn đời trước, chẳng biết từ lúc nào mà thế lực đã vượt qua Thẩm gia, hơn nữa còn khắp nơi đối nghịch với Thẩm gia, Thẩm gia tự nhiên không thể lưu lại bất cứ nhược điểm nào.

Chuyện của Thẩm Lệ Phù, Thẩm gia chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, để nàng ta và Mộ Dung Khê cùng nhau gả vào cửa Diệp gia. Tuy rằng Mộ Dung Khê chưa bao giờ kì vọng vào hôn nhân, nhưng nàng cũng không thể chịu đựng sống cùng một người như Diệp Hoài Xa cả đời, cho nên ngày thành hôn nàng mới dùng nhiếp hôn thuật lên người Diệp Hoài Xa, khiến hần trong đêm động phòng nhầm tưởng một thị nữ là nàng mà cưỡng bạo, sau đó nàng thuận lý thành chương mà “thẹn quá thành giận”, đâm hần một kiếm, “không cẩn thận” đưa hần xuống thẳng địa ngục.

Bởi vì Diệp Hoài Xa có lỗi với nàng trước nên nếu để chuyện này truyền ra ngoài, đối với thanh danh Diệp gia cũng có ảnh hưởng. Diệp gia tuy có truy cứu nhưng không tra ra được gì nên cũng chỉ có thể im lặng, mà Mộ Dung Khê nàng, từ đây biến rộng tùy cá lợi, trời cao mặc chim bay (ý là tự do tự tại), tên tuổi gắn với hai chữ quả phụ, tiếp tục tính đến việc báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh, Trăm Có Thai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5: Ngọc Thành gặp nguy

Edit: Thanh_An

Beta: Nhím Envy

“Các vị đại ca, cầu xin các người, ta thật sự có việc gấp, cầu xin các người cho ta gặp Dương đại nhân đi!” Mộ Dung Khê đang đắm chìm với chuyện cũ trong hồi ức, bỗng nghe được bên ngoài có tiếng ồn ào, mảy mòi hần lại, sao lại thế này, phủ công chúa của nàng từ khi nào đã biến thành cái chợ, ai muốn tới thì tới?

Lúc đó Dương Giản cũng nghe thấy tiếng động, thần sắc vốn dĩ bình tĩnh chợt biến đổi, bất chấp người bên cạnh là Mộ Dung Khê, lập tức liền đi ra ngoài, hần nhận ra được âm thanh kia, là Ngọc Trúc - tên sai vặt bên người của Dung Ngọc Thành.

Dung Ngọc Thành xuất thân quý tộc, từ nhỏ đã được tu dưỡng rất tốt, Ngọc Trúc làm kẻ hầu bên người của hần, tu dưỡng tất nhiên là sẽ không kém. Hôm nay ngay cả Ngọc Trúc cũng vô lễ tự tiện xông vào phủ đệ của người khác như vậy hần là có chuyện gì nghiêm trọng, hơn nữa rất có thể là nguy hiểm đến sinh mạng của Dung Ngọc Thành.

Dương Giản vừa đi ra Uy Lam cư liền nhìn thấy trong viện có rất nhiều thị vệ vây quanh, đều mang vẻ mặt đề phòng, bị bọn họ vây vào giữa là một thiếu niên mang y phục màu xanh lá, thiếu niên kia ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, ngũ quan rõ nét, mi thanh mục tú (1), môi hồng răng trắng, đúng là tên sai vặt bên người của Dung Ngọc Thành - Ngọc Trúc.

(1)Mi mục thanh tú: Lông mày thanh mảnh, rõ nét, mắt sáng và đẹp chỉ người có đầu óc thông minh, nho nhã, quan sát nhạy bén, linh khí dồi dào theo

tướng mệnh.

“Tránh ra!”. Nếu ngay từ đầu Dương Giản thấy Ngọc Trúc thì hẳn đã không để cho bọn thị vệ vây quanh tấn công, hẳn đi đến bên cạnh Ngọc Trúc, thân hình cao lớn chắn phía trước, lạnh lùng nhìn lướt qua đám thị vệ, không thể không nói tuy rằng Dương Giản chỉ là thư sinh, nhưng dù sao cũng là quan viên, khí thế thiên thành trong sạch tự nhiên như vậy, những thị vệ nhỏ nhọ kia há lại có khả năng địch nổi. Cho nên hẳn vừa quát bọn thị vệ liền ngoan ngoãn mà tránh đường

“Dương đại nhân, nô tài cuối cùng cũng nhìn thấy ngài, cầu xin ngài, nhanh đi cứu công tử đi, nếu chậm chỉ sợ không còn thấy được công tử nữa!”.

Ngọc Trúc vừa thấy Dương Giản, liền quỳ gối trước mặt hắn, nước mắt ào ào rơi xuống, vừa nói vừa khóc.

“Ngọc Trúc, đừng khóc, nói rõ ràng trước đã, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”. Dương Giản nhăn mày lại, đối với nước mắt của Ngọc Trúc tựa hồ có chút phiền chán, cuộc sống của hắn từ nhỏ đã khôn khổ, biết rõ nước mắt là thứ vô dụng nhất cho nên hắn vô cùng chán ghét, đặc biệt nước mắt của nam tử.

“Tôi hôm qua công tử nói muốn đi tìm Lục công tử thương lượng chuyện quan trọng, không cho nô tài đi theo, nô tài đợi ngài ấy một đêm cũng chưa thấy ngài ấy trở về, sáng nay nghe được hạ nhân trong phủ nhân nói, công tử tối hôm qua muốn khinh bạc Cửu phu nhân, bị lão gia bắt lấy, đang ở từ đường chịu thẩm tra! Dương đại nhân, ngài hẳn là biết rõ nhân phẩm của công tử nhà nô tài, ngài ấy sao có thể sẽ khinh bạc thứ mẫu được, đây nhất định là quỷ kế của nhị phu nhân, lão gia lại luôn luôn thiên vị bọn họ, chỉ sợ công tử lần này là lãnh ít dữ nhiều, nô tài cầu xin ngài, ngài và công tử cũng là chỗ quen biết, xin ngài hãy đi làm rõ thực hư, cứu công tử đi, nô tài cả đời này sẽ cảm kích ngài!”

Ngọc Trúc từ nhỏ đã đi theo Dung Ngọc Thành, từ sớm đã luyện thành bản lĩnh xem mặt đoán ý, nhìn thấy thần sắc Dương Giản không vui, liền biết mình phạm vào điều kiêng kỵ của Dương Giản, lập tức bình tĩnh cúi xuống, đem chân tướng sự tình nói cho Dương Giản nghe. Mộ Dung Khê đứng ở cửa, nghe thấy rõ ràng mọi chuyện, ánh mắt nhìn Ngọc Trúc tràn ngập suy tư, thật thú vị, thật sự rất thú vị, phủ công chúa này là của nàng, là Chiêu Hòa Đế ban cho, nơi này thủ vệ đều là những thị vệ tinh nhuệ nhất trong cung, phòng thủ rất nghiêm ngặt, tuy rằng không bằng hoàng cung nhưng cũng không khác biệt mấy. Thế nhưng Ngọc Trúc lại có thể đột phá thủ vệ, hơn nữa còn có thể tìm được Dương Giản một cách chuẩn xác, loại bản lĩnh này nếu là người bình thường khó có thể đạt tới, đáng quý nhất chính là, hắn trầm cay ngàn đắng gặp được Dương Giản, lại không lập tức giải thích việc đến gặp Dương Giản mà thử thăm dò thật cẩn thận, tất nhiên việc thăm dò này là nhằm vào nàng, để thử xem thái độ của nàng đối với Dương Giản rồi mới đem mọi chuyện cần thiết nói với Dương Giản. Bởi vậy có thể thấy được, Ngọc Trúc là một người có tâm tư sâu sắc. Một kẻ hầu có thể có tâm cơ như vậy, thân là công tử Dung Ngọc Thành há lại là người bình thường? Lúc này, Mộ Dung Khê bắt đầu có hứng thú sâu đậm đối với Dung Ngọc Thành, người đứng đầu tứ đại công tử trong kinh thành, nghe nói Dung Ngọc Thành chính là kinh thành đệ nhất mỹ nam, đáng tiếc nàng vẫn chưa có duyên nhìn thấy, đây thật là một cơ hội tốt!

“Nếu người nói như vậy, việc này chắc chắn có nhầm lẫn gì đó, người chờ ở đây, bản quan đi thay y phục trước rồi sẽ cùng người tới Dung gia, nhìn xem rốt cuộc chuyện này là như thế nào?” Nghe Ngọc Trúc nói xong, Dương Giản lại nhíu mày chặt hơn, đây rõ ràng là cái bẫy, nhưng nếu lấy tâm cơ của Dung Ngọc Thành sao lại sập một cái bẫy vụng về như thế được? Nghĩ trăm lần cũng không ra, tốt nhất vẫn phải đi tới đó xem sao.

Dương Giản nói xong, liền vội vàng rời đi, Mộ Dung Khê cũng trở vào phòng thay y phục, một cái sân to như vậy chỉ còn lại Ngọc Trúc với vẻ mặt nóng lòng chờ Dương Giản trở về.

Một lúc lâu sau, Dương Giản thay quan phục vội vàng quay lại, mang theo Ngọc Trúc chuẩn bị ra ngoài thì gặp Mộ Dung Khê ăn mặc long lanh đứng ở cửa, trong lòng Dương Giản bỗng nhiên có một tia dự cảm không lành, Mộ Dung Khê luôn thích náo nhiệt, Ngọc Trúc vừa mới nói Dung gia có chuyện, quả nhiên nàng đã nghe hết.

“Dương Giản, ta đi cùng với người, nhân tiện gặp công tử đệ nhất kinh thành, nghe đâu đó là mỹ nam!” vẻ mặt Mộ Dung Khê hào hứng đến dọa người, dùng mệnh lệnh nói với Dương Giản, lúc nói hai chữ “mỹ nam”, trong đôi mắt bắn ra một cặp tinh quang làm cho người ta sợ hãi, khiến Ngọc Trúc đi bên cạnh Dương Giản sợ tới mức khẽ run một cái.

Đã sớm nghe nói Trần Quốc công chúa Mộ Dung Khê háo sắc thành tính, chỉ vì gấp gáp nhất thời nên hắn đã quên điều này, công tử thiên nhân chi tử (2), nếu bị Trần Quốc công chúa nhìn đến, chỉ sợ khó thoát vận mệnh trở thành nam sủng, trời ạ, vậy hắn chẳng phải là hại công tử sao!

(2) Thiên nhân chi tử: Thần thái như người trời

Lúc này hối hận cũng vô ích, chuyện quan trọng trước mắt là phải giúp công tử tránh được nhị phu nhân hãm hại. Về phần có trở thành nam sủng hay không, chỉ có thể về sau nói tiếp!

Trong Dung từ đường chứa đầy người, vốn phải là một cảnh tượng náo nhiệt, những lúc này hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền ra một hai tiếng khóc trầm thấp. Trên chủ vị là một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, hắn mặc quan phục dài màu đỏ, ngũ quan đoan chính, biểu cảm nghiêm túc, đôi mắt chìm ung sắc bén, tàn nhẫn, lúc này ánh mắt của hắn đang phóng tới bóng người phong hoa tuyệt đại phía dưới, ánh mắt đầy căm hận và phẫn phất vẻ cười cợt như nhìn kẻ thù không đội trời chung với hắn, người này đúng là gia chủ Dung gia - Dung Giác. Người đứng bên cạnh hắn mặc váy dài, kiểu tóc giản dị, thoạt nhìn ôn nhu hiền hậu, vẻ mặt lo lắng nhìn hình bóng người đang quỳ trên mặt đất kia, nhưng về tàn nhẫn trong mắt đã bắn đứng nàng ta, chứng tỏ lòng dạ rắn rết của nữ nhân này hoàn toàn không tương xứng với bề ngoài.

Người này chính là Dung nhị phu nhân - Trương thị.

Trên mặt đất có hai người đang quỳ, một nam một nữ, nam tử mặc trường bào màu đỏ sậm, mày kiếm khẽ nhíu, mắt phượng hẹp dài khiến người ta cảm thấy một loại tà mị mà nguy hiểm, đôi môi mỏng màu hồng gợi cảm, ngũ quan hoàn mỹ tới cực hạn, tuy hai tay bị trói, quỳ trên mặt đất, nhưng trên mặt vẫn không có lấy một tia khổ sở, khí chất của hắn vẫn cao quý, tao nhã, phong hoa tuyệt đại (3). Nữ tử mặc một chiếc áo khoác lụa màu vàng màu đỏ rực, phía dưới mặc một chiếc váy dài thêu hoa xanh biếc, trang sức đầy đủ, gương mặt được trang điểm kỹ càng, thoạt nhìn quý khí mười phần, giờ

này phải quỳ trên mặt đất, thỉnh thoảng khóc thút thít một hai tiếng, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú như hoa đào vũ (4), đem vẻ đẹp nhu nhược của người phụ nữ phát huy đến cực hạn, khiến nam nhân muốn bảo vệ.

(3) Phong hoa tuyệt đại: Xinh đẹp đến không mức nào tả xiết (Nhìn: cảm giác như đang tả Thúy Kiều ấy :v :v)

(4) Hoa lê đào vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

Hai bên từ đường có một loạt ghế dựa, bây giờ đã đông người ngồi, có lão nhân hoa giáp chi niên(4), cũng có thanh niên vừa qua nhược quán chi năm(5), những người này đều là trưởng bối của Dung gia, bọn họ nhìn cảnh tượng hoang đường như vậy, tâm tư khác nhau, nhưng không hện mà cùng im lặng.

“Nghịch tử, ngươi có biết tội của ngươi không?”

(4) Giáp chi niên: Tầm 60 tuổi

(5) nhược quán: Người con trai vừa đủ 20 tuổi

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh, Trầm Có Thai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 6: Tâm tư mọi người

Edit: Nhím Envy

“Nghịch tử, ngươi đã biết tội chưa?” Dung Giác lẳng lặng nhìn khuôn mặt tà mị của Dung Ngọc Thành, dung nhan quyền rũ đã từng quấy nhiễu bao giấc mộng của hắn nhưng hiện tại lại khiến hắn chán ghét đến dị thường, muốn trách chi có thể trách lúc trước hắn quá tham luyến sắc đẹp mới cưới tiện nữ Du thị kia làm vợ, khiến cho gia tộc không được yên ổn. Đáng tiếc nữ nhân kia mệnh tốt, có mẫu thân hắn chống lưng cho nàng, dù hắn có bất mãn với nàng bao nhiêu cũng không có biện pháp làm trái ý mẫu thân, chỉ có thể mặc kệ nàng tác oai tác quái, chỉ đáng thương cho Trương thị, hiền lương thực đức, ôn nhu sẵn sốc lại chỉ có thể ủy khuất làm thiếp. Chuyện này đã thế cũng thôi đi, nhưng nữ nhân kia lại không có chút nào hối cải, chẳng những nơi nơi chen ép Ninh nhi (Vị phu nhân nào đó) khó xử mà còn trở hẳn nạp thiếp. Thế gian này phạm là nam tử có địa vị ai mà không tam thê tứ thiếp? Tại sao đến lượt hắn lại trở thành kẻ thất í, bội tình bội nghĩa thế kia?

Nữ nhân kia nên cảm thấy may mắn vì nàng đoán mệnh, bằng không nếu nàng sống đến bây giờ mà còn không biết hối cải, cho dù làm cách nào thì hắn cũng phải hạ địa vị của nàng xuống. Nữ nhân kia đã không biết tốt xấu, sinh hạ hài tử cũng không phải kẻ tốt lành, Ninh nhi đối xử với hắn cũng tốt như đối xử với con trai của chính mình, tuy rằng Dung Giác hắn không thích tên nghịch tử Dung Ngọc Thành kia, cũng không quá khắt khe, nhưng tiểu súc sinh này không những không biết ơn mà ngược lại còn coi bọn họ như kẻ thù, khắp nơi cùng bọn họ đối nghịch, đúng là mẫu thân nào sinh ra hài tử đấy, một đôi bạch nhãn lang. (1)

(1) Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn. Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có 'điều bạch nhãn' thường hung tợn hơn cả.

Tuy nhiên, điều khiến hắn cảm thấy phần hận đó chính là tên nghịch tử này cư nhiên ở sau lưng hắn âm thầm cấu kết cùng trưởng lão Dung gia, mưu toan cướp lấy cái vị trí gia chủ quyền lực này của hắn là điều mà Dung Giác vô luận như thế nào cũng không chấp nhận được. may mà hắn phát hiện sớm nghịch tử này đã có thể đối kháng với hắn, trong một thoáng chốc, hắn cũng không biết phải làm thế nào.

Chỉ là không nghĩ tới, hôm nay hắn cư nhiên sẽ chui đầu vào lưới, nhưng thật ra chuyện này rất kì quái, tên nghịch tử này luôn luôn tâm cao khí ngạo, nhiều năm như vậy cũng chưa gặp thấy có hảo cảm với nữ nhân nào, sao lại thấy hứng thú với một nữ tử thanh lâu kia chứ?

Tuy rằng biết rõ sự việc có chút kỳ quái, nhưng cơ hội này là ngàn năm có một, nếu biết lợi dụng đúng cách, thì địa vị của hắn ở Dung gia từ nay sẽ vững tựa Thái Sơn, dù sao Dung Giác hắn không thiếu nhất chính là con nối dõi, chỉ là một đứa con trai mà thôi, mà còn là kẻ mơ ước đến địa vị của phụ thân mình, đúng là chết cũng không hết tội!

“Ngọc Thành thực sự oan uổng, mong phụ thân làm rõ!” Dung Ngọc Thành thẳng tắp quỳ trên mặt đất, mắt phượng nhìn thẳng Dung Giác ngồi trên ghế, đáy mắt một mảnh phẳng lặng, tuy là quỳ, nhưng cũng không hao tổn gì đến khí chất kiêu ngạo của hắn.

“Lão gia, đại công tử từ nhỏ đã thông thuộc tứ thư ngũ kinh (2), thông hiểu lễ nghĩa liêm sỉ, làm sao có thể làm ra việc vô lễ như vậy, trong việc này chắc chắn là có sự hiểu lầm! Đại công tử, ngươi mau giải thích rõ ràng với lão gia đi!” Còn chưa chờ Dung Giác mở miệng, Nhị phu nhân Trương thị bên người hắn đã cắt lời, biện giải giúp Dung Ngọc Thành.

“Câm mồm, đây là từ đường Dung gia, há lại là nơi cho một nữ nhân như nàng ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ!” (3) Sắc mặt Dung Giác khó coi đến dị thường, nhìn Nhị phu nhân quát lớn, tuy nhiên ai cũng nhìn ra được hắn đang bảo vệ cho Nhị phu nhân.

(2) Tứ thư ngũ kinh: Tứ Thư và Ngũ Kinh hợp lại làm 9 bộ sách chủ yếu của Nho giáo. Các sách này còn là những tác phẩm văn chương cổ điển của Trung Quốc.

(3) Hồ ngôn loạn ngữ: Lời nói bậy bạ.

Thời đại này địa vị của nữ tử rất hèn mọn, kể cả chủ mẫu Dung gia nếu không có việc gì cũng không thể tiến vào từ đường, huống chi nàng chỉ là một thiếp thị, chỉ là chuyện này có chút đặc thù, đề cập tới sự tình của hậu viện, lúc này mới phá lệ cho Nhị phu nhân – người đang tạm quản lý hậu viện tiến vào từ đường.

Tuy nhiên tại từ đường này, nàng không có quyền nói chuyện, vừa rồi chỉ là “cầm lòng không đậu” mở miệng, trên thực tế thì đã phạm vào gia quy, nhưng có Dung Giác bảo vệ, những vị trưởng lão khác tuy rằng bất mãn nhưng cũng không thể truy cứu, rốt cuộc cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, hơn nữa truy cứu cũng không mang lại lợi ích gì cho bọn họ.

Bị Dung Giác quát lớn, nhị phu nhân sợ tới mức cả người run run, cũng không dám mở miệng nữa, thế nhưng đáy mắt lại không có một chút cảm xúc sợ hãi, ánh mắt lưu chuyển, chỉ còn lại một mảnh sâu thẳm.

Dung Ngọc Thành lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt, con người vẫn chú ý đến Nhị phu nhân, tự nhiên là không tin tưởng nàng sẽ vì hấn mà cầu xin, mắt phượng nhẹ chuyển, đáy mắt nồng đậm trào phúng.

Nữ nhân này đúng là thích làm ra vẻ đối trá, vừa rồi nàng nói mấy lời kia, mặt ngoài thì ra vẻ vì hấn cầu tình, trên thực tế là đang nhắc nhở mọi người, hấn nhiều năm đọc sách như vậy, nhưng vẫn làm ra việc vô lễ, có thể thấy được bản tính ác liệt của hấn, không phải đọc sách là có thể giáo hóa được.

Bất quá kỹ thuật diễn của nữ nhân này càng thêm lộ hóa thuần tranh (4), năm đó mẫu thân hấn thua nàng ở kỹ thuật diễn này, phụ thân năm đó rất thích mẫu thân, thậm chí còn không màng gia tộc phản đối, cưới mẫu thân xuất thân nghèo hèn vào cửa.

(4) Lộ hóa thuần tranh: lửa trong lò đã chuyển thành một màu xanh thuần nhất, chỉ màu lửa vào thời khắc đạo sỹ luyện đan thành công, sau dùng để hình dung kỹ nghệ, học vấn, tu dưỡng đã đạt đến cảnh giới tinh tú hoàn mỹ, hoặc làm việc đã đạt đến địa giới thuần thực. Ở đây mang ý chế giễu sự giả tạo của Nhị phu nhân đã lên đến cực điểm.

Nhưng rốt cuộc đây cũng là thời đại chú trọng xuất thân, xuất thân hèn mọn khiến mẫu thân có chút không dám ngẩng đầu, hơn nữa mẫu thân lại có tính cách nhu nhược, cho nên trong phủ có thể bị mọi người khi dễ thậm chí một tiểu nha hoàn đều có thể khi dễ nàng, đúng lúc ấy, mẫu thân gặp Trương thị.

Lúc đó Trương thị chỉ là nha hoàn trong phủ, lớn lên nhu nhu nhược nhược, tâm cơ lại rất thâm trầm, mẫu thân dựa vào nàng mà đứng vững gót chân trong phủ, đối với nàng cũng rất là cảm kích, mặc dù trên danh nghĩa hai người là chủ tớ, nhưng mẫu thân lại luôn coi nàng ta là tỷ muội, chỉ là không nghĩ rằng, đến cuối cùng nữ nhân này lại là kẻ thù cho nàng một đao.

Nữ nhân kia thừa dịp mẫu thân mang thai thông đồng cùng phụ thân, còn cố ý đem chuyện phụ thân muốn nạp thiếp nói cho mẫu thân, lúc phụ thân theo đuổi mẫu thân, đã từng nói một đời một kiếp chỉ có hai người, mẫu thân thực sự là ngây ngốc, cho rằng phụ thân thật tín bội ước, tức khắc nổi giận khó kìm chế, tìm phụ thân náo lớn, lại không có kết quả gì.

Nữ nhân kia liền thừa dịp cơ hội này, châm ngòi quan hệ giữa phụ thân và mẫu thân, làm mẫu thân cứ ba ngày lại tìm phụ thân náo lớn, khiến phụ thân đối với mẫu thân càng thêm phiền chán, mà đối với nàng ta lại càng cảm thấy ôn nhu săn sóc, thiện giải nhân ý. (5)

(5) Thiện giải nhân ý: am hiểu lòng người; giỏi đoán ý người

Đáng thương cho mẫu thân luôn ngây ngốc mà bị nàng lừa, cho đến hôm mở tiệc đầy tháng của hấn, phụ thân mang theo Trương thị xuất hiện trước mặt khách khứa, bày tỏ muốn nạp nàng ta làm thiếp, nhìn nữ nhân kia lúm đồng tiền như hoa, mẫu thân mới biết được mình đã phạm vào bao sai lầm lớn. Đáng tiếc trên đời không có thuốc hồi hận, sau khi mẫu thân sinh hạ hấn, tâm liền lạnh như nước, chỉ nghĩ sẽ bình tĩnh mà sống, đáng tiếc nữ nhân kia lại luôn cố tình tìm mẫu thân gây phiền toái, mà bộ dáng lúc nào cũng tỏ ra vô tội, phụ thân lại luôn thiên vị nàng, nếu không phải có bà nội bảo vệ, trong phủ này đã sớm không có nơi cho bọn họ dừng chân.

Thân thể của mẫu thân vốn đã suy yếu, hơn nữa tâm tình lại hậm hực mà sống trong phủ, cuối cùng bệnh không dậy nổi, oán hận mà chết. Khi đó hấn mới gần bảy tuổi, phụ thân giao hấn cho nữ nhân kia chiếu cố, nữ nhân kia ngoài mặt coi hấn như con ruột, chăm sóc có thừa, nhưng trong tối lại làm không biết bao nhiêu việc muốn đẩy hấn vào chỗ chết.

Phụ thân vốn không quan tâm tới hấn, mặc cho hấn nỗ lực như thế nào để trở nên ưu tú, đều không được phụ thân chú ý, sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân không kiêng nể gì mà nạp thêm vài phòng thiếp thị, con nói dối càng nhiều lên, càng thêm không thèm để bụng đứa con trai là hấn sống hay chết, nếu không phải bà nội che chở cho hấn, chỉ sợ hấn đã sớm chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần.

Sự tình lần này tuy rằng hấn không có chứng cứ, nhưng hấn có thể khẳng định Trương thị tuyệt đối không thoát được quan hệ, nhi tử kia của nàng ngày mai sẽ chiến thắng trở về, nhưng có hấn là con vợ cả Dung gia ở đây, con trai của nàng mặc dù ưu tú nhưng cũng chỉ có thể là thứ xuất. Cho nên, nàng có mơ cũng muốn nghĩ cách trừ bỏ cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt là hấn đây.

Chỉ là...Dung Ngọc Thành nhìn về phía Cửu phu nhân đang quỳ gối bên cạnh hấn, nữ nhân này rốt cuộc sắm vai gì trong chuyện này?

Cửu phu nhân cảm giác được một tia tìm tòi nghiên cứu dừng trên đầu mình, ngẩng đầu lên liền thấy tầm mắt của Dung Ngọc Thành giống như cây thép mà đem nàng vây ở bên trong, trong lòng hoảng hốt, liền òa khóc thất thanh.

Chương 7: Chương 7: Vụng về sập bẫy

Edit: Nhím Envy

Cửu phu nhân Yến Tuyết vốn là con cái của quan lại thế gia, vì phụ thân có liên quan đến một cái án mưu phản khiến nàng bị liên lụy phải sung quân vào thanh lâu, từ nhỏ thông minh, hiểu nhất là xem mặt đoán ý, hơn nữa dung mạo không tầm thường, khiến cho nàng vừa mới xuất đầu đã trở thành hoa khôi Túy Hồng Lâu.

Một lần trong yến hội, dựa vào dáng múa hơn người cùng tâm cơ, nàng đã khiến cho Dung Giác không màng thể thống mà cưới mình làm Cửu phu nhân Dung phủ.

Dù sao thì Yến Tuyết cũng chỉ dựa vào sắc mê hoặc người, Dung Giác sủng ái nàng cũng không được dài lâu, rất nhanh liền mất đi hứng thú, hơn nữa trong phủ bị các vị phu nhân chen ép, Yến Tuyết sống trong phủ có thể coi là vô cùng gian nan, vì đã dừng bước tại đây, nên nàng liền đầu phục Nhị phu nhân, cũng theo sắp xếp của Nhị phu nhân đi hãm hại Dung Ngọc Thành.

Loại chuyện vu oan hãm hại này nàng ở thanh lâu thấy được rất nhiều, nhưng lại chưa từng tự mình đi làm, hiện giờ lại không thể không làm, tuy rằng nàng cùng Dung Ngọc Thành không oán không thù, nhưng vì để có chỗ dung thân trong phủ, nàng không còn sự lựa chọn nào khác.

“Ngươi...Tiên nhân này, đã làm ra chuyện mất mặt đến cỡ này, cư nhiên còn có mặt mũi mà khóc!” Tuy rằng Dung Giác không có tình cảm với Yến Tuyết, nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhân của hắn, nhưng hiện giờ nữ nhân này lại dám can đảm công khai mình cùng Dung Ngọc Thành yêu đương vụng trộm, còn đem việc này nháo đến kinh động trưởng lão Dung gia.

Phòng chường không đến nửa ngày, toàn bộ kinh thành mọi người sẽ đều biết, Dung Giác hắn bị đeo một cái nón xanh khổng lồ trên đỉnh đầu, làm cho hắn bây giờ không dám lộ mặt ra đường, sớm biết như thế lúc trước hắn nên nghe theo lời Ninh nhi khuyên bảo, không cho nữ nhân này vào cửa, thì cũng không nháo đến nông nỗi này.

“Đại nhân, thiếp thân oan uổng quá, thiếp thân xuất thân hèn mọn, may mắn được đại nhân nhìn trúng, cho thiếp thân một nơi an cư lạc nghiệp, thiếp thân cảm ơn còn không kịp, sao lại làm được việc khiến đại nhân hổ thẹn kia. Nếu đại nhân không tin thiếp thân, thiếp thân nguyện lấy cái chết để tỏ lòng trong sạch!”

Yến Tuyết dù sao cũng xuất thân từ thanh lâu, kiến thức rộng rãi, thấy tình hình này có chút không đúng, liền lập tức diễn trò sở trường của nữ nhân, một khóc hai nháo ba thất cổ, nàng lớn lên vốn nhu nữ (nhu nhược, nữ lệ), hơn nữa đáng vẻ như hoa lê dính mưa kia, lần thứ hai khiến trong lòng Dung Giác gọi lên sự thương tiếc.

“Vậy ngươi nói xem, chuyện này là thế nào, bản quan tận mắt nhìn thấy các ngươi ôm nhau, chẳng lẽ lại khiến ngươi oan uổng vì chuyện không thành!” Biểu tình của Dung Giác uy nghiêm như cũ, nhưng giọng điệu lại nhu hòa đi không ít, đối với Yến Tuyết có vài phần tin tưởng.

“Chuyện này...thần thiếp không dám nói!” Yến Tuyết sợ hãi nhìn Dung Ngọc Thành, ấp úng mà không dám nói tiếp nữa, khiến cho ai ở đây cũng nhìn ra được, nàng đang bận tâm đến Dung Ngọc Thành.

“Có bản quan vì ngươi làm chủ, xem ai dám gây bất lợi với ngươi, nói!” Dung Giác thấy Yến Tuyết nhìn Dung Ngọc Thành với bộ dáng sợ hãi, trong lòng tức khắc liền có điều hoài nghi, Yến Tuyết là thị thiếp của hắn, lại muốn xem sắc mặt Dung Ngọc Thành, chẳng lẽ thế lực của tên nghịch tử này bất tri bất giác đã vượt qua hắn sao?

Nghĩ như vậy, ánh mắt Dung Giác nhìn Dung Ngọc Thành liền tràn ngập phòng bị, mặc kệ Dung gia tồn tại đến khi nào thì đều là của Dung Giác hắn, hắn tuyệt đối sẽ không cho bất luận kẻ nào cùng hắn tranh đoạt quyền lực, cho dù người này là con hắn.

“Đại nhân, nếu đại nhân đã nói như thế, thì thiếp thân liền ăn ngay nói thật, tôi hôm qua Từ phu nhân sai nha hoàn mời thiếp thân đến hoa viên một chuyến, thiếp thân không chút nghi ngờ, liền theo nha hoàn kia đi đến hoa viên, chưa từng dự đoán được tới hoa viên rồi, thế nhưng lại đụng phải đại công tử, càng không thể dự đoán được đại công tử thế nhưng lại mơ ước sắc đẹp của thiếp thân, có hành vi gây rối thiếp thân, thiếp thân liều mạng phản kháng mới có thể giữ được trong sạch. Đại nhân, người phải vì thiếp thân mà làm chủ!”

Yến Tuyết theo lời kịch mà nhị phu nhân đưa cho nói một lần, tuy rằng nàng cảm thấy câu nói này bố cục rất là vụng về, có thể nói là trăm ngàn chỗ hở, chỉ cần người có não là nhìn ra được sơ hở, cho rằng nàng đang hãm hại Dung Ngọc Thành, nàng tự nhiên sẽ không mong mọi người tin tưởng lời nói của mình, nhưng mệnh lệnh của nhị phu nhân như thế, nàng cũng không có biện pháp, chỉ có thể theo phân phó của Nhị phu nhân mà làm, nàng biết nhị phu nhân đang lợi dụng mình, nhưng nàng cũng không có cách né tránh, nàng chỉ là một nữ tử thanh lâu không thân không thích, muốn sống trong phủ này, nàng chỉ có thể dựa vào bản thân mình, chỉ hy vọng tương lai Nhị phu nhân bớt quên công lao của nàng.

“Nghịch tử, chuyện tới bây giờ, ngươi còn gì để nói?” Dung Giác nghe xong Yến Tuyết nói, liền hướng Dung Ngọc Thành quát lớn.

“Phụ thân chỉ dựa vào mấy câu nói của Cửu di nương đã định tội của Ngọc Thành rồi, chẳng lẽ không cảm thấy quá mức qua loa sao?” Dung Ngọc Thành đối mặt với sự hăm dọa của Yến Tuyết, không một chút hoảng loạn, chỉ với điểm này để tính kẻ hại, thật là quá coi thường hắn, ha ha, chẳng lẽ vị Nhị nương tốt bụng kia đã hết bản lĩnh rồi sao?

Nhưng nhìn sắc mặt bình tĩnh của Trương thị, trong lòng Dung Ngọc Thành bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành, đối với hiểu biết của hắn về Trương thị, nàng ta tuyệt đối sẽ không làm việc mà không nắm chắc sự tình, rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào, từ từ, Cửu phu nhân vừa mới nhắc tới tứ phu nhân, chẳng lẽ...

Không, sẽ không, ai cũng có khả năng phản bội hắn, duy chỉ có người kia là không, người kia là thân nhân duy nhất của hắn còn sót lại trong Dung phủ, hắn sao có thể cùng Trương thị thông đồng làm bậy được?

“Như vậy thì xin đại công tử giải thích một chút, tại sao người lại xuất hiện ở hoa viên?” Dung Ngọc Thành thật sự không muốn nghĩ nhiều như vậy, đáng tiếc Yến Tuyết lại không cho hắn cơ hội trốn tránh, bắt hắn phải tiếp nhận chân tướng bằng được.

“Là tứ đệ gọi ta đến đó thương lượng sự tình!” Dung Ngọc Thành do dự mãi, cuối cùng nói ra người kia, có lẽ sự tình không đến nỗi như hắn tưởng tượng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh, Trẫm Có Thai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 8 : Ngọc Thành tuyệt cảnh

Hắn còn nhớ rõ mùa đông năm ấy lạnh thật lạnh, tổ mẫu đi chùa tu hành, để lại hai nhi mới mười tuổi là hắn cho Trương thị chăm sóc, Trương thị ngoài mặt không dám ngược đãi hắn, nhưng lại động thủ tại nơi hắn ở.

Trời rất lạnh, trong phòng hắn ngay đến một cái lò sưởi cũng không có. Từ nhỏ ở với tổ mẫu, được tổ mẫu chăm bẵm, nuông chiều đương nhiên hắn không chịu được, rất nhanh liền sinh bệnh, hạ nhân trong phòng tìm quản gia, làm cách nào cũng không tìm được quản gia thân thuộc, đi tìm phụ thân thì lại thay luôn bị người lạ cản trở, hắn bệnh càng ngày càng nặng, ngay lúc hắn cho là mình sắp chết thì Tam phu nhân La thị xuất hiện, đi theo bên cạnh còn có tiểu nam hài đáng yêu.

Tiểu nam hài nhìn hắn mỉm cười, hắn còn ngỡ rằng gặp được tiên đồng! Đây là lần đầu tiên hắn chính thức được gặp tứ đệ Dung Ngọc Lạc, trước kia hắn chỉ nghe nói phụ thân rất sủng ái tứ đệ, trong lòng hắn vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen ghét, thế nhưng khi vừa thoáng nhìn thấy, toàn bộ sự ghen tị trong lòng hắn đều tiêu biến, một đứa nhỏ trông như tiên đồng thế kia, có ai mà không thích?

Tam phu nhân La thị chính là bình nam Hậu phủ thứ xuất tiểu thư, tuy là thứ xuất, nhưng được sủng ái từ nhỏ, nàng xuất giá, người trong nhà vì nàng bồi không ít đồ cưới, cùng xuất thân cao quý khiến mọi người trong phủ rất mến trọng.

Lúc ấy hắn nhìn bệnh rồi quyết định thật nhanh, hắn cho gọi đại phu, cứu Dung Ngọc Thành một mạng.

Sau này hắn mới biết, hạ nhân trong phòng tìm không thấy phụ thân, tuyệt vọng tìm đủ mọi cách.

Từ đó, Dung Ngọc Thành liền coi Dung Ngọc Lạc như người thân, đối với hắn có thể nói là thành thật với nhau, tính đến bây giờ cũng đã hơn mười năm, hơn nữa cũng vì chuyện kia, giờ đây La thị và Trương thị cũng như nước với lửa, Dung Ngọc Lạc làm sao có thể đi giúp Trương thị được, đứng nhất định là như vậy, tuy là nghĩ thế, nhưng bất an trong lòng vẫn không giảm bớt chút nào.

“Một khi đã như thế, vậy thỉnh Tứ công tử đến đối chất một chút, tất cả sẽ rõ ràng thôi!” một trưởng lão đứng về phía Dung Ngọc Thành nói, biết Dung Ngọc Thành có mối quan hệ rất tốt với Dung Ngọc Lạc liền đưa ra yêu cầu có lợi này cho Dung Ngọc Thành.

“Thỉnh đại nhân gọi Tứ công tử đối chất!”

Một trưởng lão sôi nổi bênh vực Dung Ngọc Thành đứng dậy, trong lúc nhất thời thanh thế lớn, bức bách Dung Giản thỏa hiệp.

“Làm càn! Bản quan là Nhất gia chi chủ, các ngươi yêu cầu như thế, sao ta có thể thực hiện được?”

Dung Giác nhìn kỹ, trong tộc có đến hơn một nửa trưởng lão đều đứng về phía Dung Ngọc Thành, trong lòng càng kinh sợ, càng quyết tâm muốn trừ bỏ Dung Ngọc Thành.

Gia quy của Dung Gia, gia chủ Dung gia đều do đại đa số trưởng lão quyết định. Trong lúc gia chủ tại vị, nếu có hơn phân nửa trưởng lão đề nghị phế bỏ, thì gia chủ đương nhiên phải nhường lại vị trí cho người khiến các trưởng lão ưng ý.

Mà bây giờ, Dung Ngọc Thành được nhiều trưởng lão bênh vực như vậy cũng đồng nghĩa hắn sẽ mất đi vị trí gia chủ, nghĩ vậy một lúc, trong mắt Dung Giác hiện lên một tia ngoan độc: Dung Ngọc Thành, tuyệt đối không thể lưu!

Dung Ngọc Thành tự nhiên thấy có nhiều trường lão giúp mình như vậy, cũng cảm thấy giạt mình, tuy rằng hấn lấy thể lực của mình thấu tóm không ít trường lão, nhưng tuyệt đối là không có nhiều như vậy, để ý kỹ xem ra số người này nhiều hơn một nửa, hơn nữa trong đó có rất nhiều người đứng về phía nhị phụ nhân.

Không thích hợp, thật sự không thích hợp, bỗng nhiên hấn thấy trong mắt Dung Giác lóe lên tia tàn nhẫn, trong lòng cả kinh, tức khắc hiểu rõ quý kẻ của Trương thị.

“Phụ thân, có Ngọc Lạc nguyện ý làm chứng!”

Hai bên giương cung bạt kiếm, âm thanh bỗng nhiên truyền đến làm cho người nghe cảm thấy thật thoải mái, lập tức, một bóng người phong độ đi vào từ đường

Chỉ thấy người tới ước chừng mười sáu bảy tuổi, một thân y phục màu trắng, cổ áo dùng tơ ám kim sắc sọc thêu án vân đồ tẩn hiện diệu thấp hoa lệ, cũng một dung nhan tinh xảo có đến năm phần giống với Dung Ngọc Thành, tuy rằng không có loại cảm giác tà mị thâm trầm như Dung Ngọc Thành nhưng cũng phong độ thuộc hàng cực phẩm mỹ nam, chỉ là con người đen láy kia thỉnh thoảng ánh lên một tia lạnh lẽo, ảnh hưởng hấn đến mỹ cảm

“Ngọc Lạc, không được hồ đồ, trở về!”. Dung Giác nhìn Dung Lạc đi vào, biểu cảm trên mặt bỗng trở nên nhu hòa, pha chút tình cảm cha con. Nhưng hấn tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào phá hỏng kế hoạch của hấn, cho dù người đó có là đứa con hấn yêu quý nhất.

“Phụ thân, Ngọc Lạc không hồ đồ, mong người tin tưởng Ngọc Lạc!”. về mặt Dung Ngọc Lạc kiên quyết nhìn Dung Giác

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh, Trăm Có Thai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9: Hi vọng

Dung Giác lần này quyết định cứng tế tổ tiên, có ý nghĩ việc này đã không thể xoay chuyển, Dung Ngọc Thành đã đau khổ lại ra nông nỗi này.

Trăm ngàn lần không nghĩ tới, hấn nỗ lực như vậy, chỉ vì muốn được phụ thân tán thành, cuối cùng lại đổi được kết quả như vậy.

Ả muốn để cho hấn không thể tiếp thu, đem hấn đẩy xuống âm tào địa phủ, cho tới bây giờ hấn vẫn hận ả tới thấu xương. Trương Thị lúc này ngoài mặt bình tĩnh hờ hững, nhưng trong lòng đang thực sự cao hứng. Ả rốt cục đã diệt trừ cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Từ đây con ả rốt cuộc đã có cơ hội trở nên nổi bật, kể từ giờ hấn không cần phải nhìn sắc mặt Dung Ngọc Thành - con của vợ cả mà sống nữa.

Dung Ngọc Lạc hơi hơi cúi đầu, tựa hồ đối với Dung Ngọc Thành rất không đành lòng. Trong lòng lại mặc niệm, đại ca, thực xin lỗi, ta không nghĩ như vậy. Tất cả là tại từ khi sinh ra ngươi đã ưu tú hơn ta, nếu không diệt trừ ngươi, thì ắt là ta cả đời này phải sống dưới bóng của ngươi. Mà ta thì không muốn mãi núp dưới bóng của ngươi như vậy, cho nên, ngươi phải chết.

Một bên trường lão của Dung gia thật ra bán đứng Dung Ngọc Thành, mặc dù có chút tiếc nuối một kỳ tài văn thơ ngút trời, nhưng rốt cuộc là với hấn giao tình không đậm, Dung Ngọc Thành cho bọn họ rất nhiều chỗ tốt, bọn họ cũng vì hấn làm không ít chuyện, cho nên bọn họ thực ra đơn giản chỉ là quan hệ vì lợi ích, căn bản không muốn mạo hiểm vì tội danh của hấn, bất kính đối với tổ tiên mà cầu tình.

Hiện giờ thấy Dung Ngọc Thành có kết cục bi thảm, thế nhưng không một người nào đứng ra vì hấn cầu tình, Dung Ngọc Thành nhìn những người mà hấn gọi là thân nhân, trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm giác mê man khó tả.

Hấn sống trên đời này, rốt cuộc là vì cái gì, mẫu thân mất sớm, phụ thân không thích hấn, di nương thứ đệ mong hấn chết sớm, duy nhất một đệ đệ mà hấn coi là thân nhân cũng phản bội hấn, hiện giờ hấn người đã hai bàn tay trắng, không, có lẽ hấn chưa bao giờ có được quá nhiều, hiện giờ trên thế gian này, hấn đã không có gì để lưu luyến, cũng đã không có mục tiêu tồn tại.

Mơ mơ màng màng mà nói, Dung Ngọc Thành quý trên mặt đất, tên gia đình đó cao chừng hấn một chút mà đánh vào trên sống lưng, con đau thấu xương làm hấn thanh tỉnh rất nhiều.

Hấn đây là đang suy nghĩ cái gì vậy, một đám người không xứng làm thân nhân của hấn, hấn bắt đầu sinh ra một ý nghĩ hoang đường. Không, hấn muốn tồn tại, muốn được sống hơn bất kì kẻ xuất sắc nào khác. Nhưng có một ngày, hấn sẽ làm cho bọn họ phải hối hận vì quyết định hôm nay.

Suy nghĩ như vậy, Dung Ngọc Thành bỗng nhiên khí thế bùng bùng trở nên cuồng dại lên. Cảm giác đau đớn ở trên người hấn càng ngày càng nặng, Dung Ngọc Thành khê cắn môi, Dung gia đối hấn có ân dưỡng dục. Nếu hấn hôm nay có thể tồn tại, hấn liền cùng Dung gia cắt đứt quan hệ.

Tên gia đình đánh trên người Dung Ngọc Thành một chút đã dừng, trường lão đứng ở một bên chậm rãi báo cáo hình phạt, hấn báo danh một trăm lần. Dung Ngọc Thành bây giờ ý thức đã mơ hồ một mảnh, mơ màng trông thấy được khuôn mặt mẫu thân mỉm cười với hấn, tổ mẫu nhìn hấn nhân từ.

Không, hán không thể chết được, mẫu thân cùng tổ mẫu lúc ra đi đều muốn hán sống thật tốt, hán như thế nào có thể làm hai người thất vọng! Hán bỗng nhiên mờ to mắt, nhìn quanh lại thấy ánh mắt của Dung Giác lạnh nhạt, ánh mắt của Trương Thị thì đặc ý, còn có ánh mắt của Dung Ngọc Lạc kia như giải thoát được gánh nặng, thống khổ.

Hình phạt vẫn còn tiếp tục, một trăm lẻ một, một trăm lẻ hai, một trăm lẻ ba, Dung Ngọc Thành dựa vào kiên cường nghị lực mà chịu đựng, chỉ là đến gây thứ một trăm lẻ bốn. Ý thức của hán đã lần thứ hai mơ hồ.

Lúc này đây, bất quá hán lại cảm thấy chính mình rốt cuộc quên đi. Thật ra hán cho rằng chính mình không sợ chết, nhưng là đến thời điểm sắp nhắm mắt buông xuôi, bỗng nhiên, hán cảm thấy không cam lòng mà chết, hán còn có nhiều việc chưa làm, hán còn chưa nổi danh thiên hạ, càng chưa vì mẫu thân báo thù, thậm chí hán còn chưa biết Dung Ngọc Lạc vì cái gì mà phản bội hán.

Hán thật sự không cam lòng! “Dừng tay!” Liền ở lúc Dung Ngọc Thành sắp tuyệt vọng, một đạo kiếm cùng hơi thở độc của giọng nam kia truyền đến. Hán nhận được đây là âm thanh của Dương Giản. Trên mặt không khỏi lộ ra nét vui mừng, mặc kệ hán có thể hay không cứu được mình, nhưng ít nhất hán đã biết, trên thế giới này vẫn có người ở quan tâm hán, nhiều đây là đủ rồi.

Hán cố sức quay đầu về hướng phát ra âm thanh, ý thức sớm đã mơ hồ, cười sáng lạn, hán chỉ nhìn thấy kia một thân lửa đỏ hồng: hồng đến tươi đẹp, hồng đến đường hoàng, đây là lần thứ hai hán khát vọng sinh mệnh của mình đến vậy.

“Vi thần tham kiến công chúa điện hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh, Trầm Có Thai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10: Cứu Ngọc Thành

Editor: Happy Duck

Beta: Nhím Envy

“Vị này chắc hẳn là Dung công tử, quả là một nữ nhân đó!” Mộ Dung Khê trước kia chỉ nghe nói người đứng đầu kinh thành tứ đại công tử là Dung Ngọc Thành, không chỉ có tài hoa hơn người, còn có dung nhan tuyệt mỹ, nghe đồn là kinh thành đệ nhất mỹ nam. Vốn nghĩ chỉ là khoa trương, đối với nàng, đã từng xem qua nhiều mỹ nam, nhưng danh tuyệt mỹ nhất định phải là ca ca của nàng Mộ Dung Cẩn. Nhớ đến vị nam tử phong hoa tuyệt đại nhưng số mệnh bấp bênh đó, đôi mắt nàng thoát đầu âm thầm nhưng sau lại sáng lên một mảnh kiên định. Nàng âm thầm thề nhất định sẽ mang đến cho hán một khoảng trời riêng vô ưu vô lo mà khoái hoạt, bằng chính đôi tay của nàng. Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, Dung Ngọc Thành cũng thực sự tuấn mỹ, tuy không có cái khí chất ôn thuận như ngọc của Mộ Dung Cẩn nhưng lại có sự quyến rũ tuyệt đỉnh, ít nhất, theo nàng thì cái danh kinh thành đệ nhất mỹ nam này cũng không phải là nói ngoa.

“Công chúa điện hạ nếu hôm nay đã đại giá đến đây, vậy hạ quan xin mạn phép cầu công chúa đứng ra làm người chứng kiến, hôm nay hạ quan sẽ trực xuất Dung Ngọc Thành ra khỏi Dung gia, sau này hán không còn là người của Dung gia chúng ta nữa.” Dung Giác bỗng nhiên nói với nàng.

“Vì sao?” Mộ Dung Khê kinh ngạc hỏi, lại không ý thức được mình đây là đang xen vào việc nhà người ta, có chút không hợp lẽ.

“Dung Ngọc Thành bất trung bất hiếu, không xứng làm người của Dung gia” Dung Giác cảm giận nói. Hán đương nhiên sẽ không nói ra chuyện của Cửu phu nhân, vì chuyện này liên quan đến mặt mũi của hán.

“Không thể nào, nhân phẩm của Ngọc Thành huynh hạ quan có thể cam đoan, sao lại trở thành kẻ bất trung bất hiếu được?” Dương Giản vừa nghe, lập tức nóng nảy, cũng không màng đến lễ tiết nói lớn.

“Dương đại nhân, tuy ngài là Vĩnh An quận thủ, nhưng đây là chuyện của Dung gia, ngài không có quyền quản đến. Lại nói, ngài có thể nhúng tay đến việc nhà của bản quan hay không?” Dung giác vừa nghe liền lập tức phản bác, hán đối với Dương Giản vốn không có hảo cảm, cảm thấy người này là một tên nam sùng dựa vào bán sắc mà thăng quan tiến chức mà thôi.

“Nếu Dung Ngọc Thành đã không phải là người của Dung gia, vậy bốn cung dân hán trở về cũng không cần đại nhân đồng ý đúng không?” “So với Dương Giản nóng nảy, Mộ Dung Khê lại vô cùng bình tĩnh, chỉ là trong mắt ánh lên quang mang.

“Khó có được cơ hội khiến công chúa hứng thú với tên nghịch tử này, hạ quan đương nhiên sẽ không làm ngài mất hứng, bất quá hán vẫn chưa chịu xong gia pháp, ngài chưa thể dẫn hán đi được!” Dung giác hiểu rõ là công chúa coi trọng Dung Ngọc Thành, nhưng Dung Ngọc Thành là người có tâm cơ, nếu hôm nay Dung Ngọc Lạc không bất ngờ phản bội hán, làm hán tâm thần chấn động, thì khó lòng tìm được cơ hội nắm được nhược điểm của hán. Qua chuyện này, hán nhất định ghi hận với Dung gia, nếu hán bồi bên người của một thiên chi kiều nữ như công chúa, vạn nhất hán chiếm được sủng ái vậy không phải Dung gia sẽ gặp bất lợi sao.

“Nếu hán đã không phải người của Dung gia, người cũng không có tư cách thi hành gia pháp đối với hán, từ bây giờ hán là người của phủ công chúa, hán là do ta định đoạt. Dương Giản, còn đứng lảng ra đó làm gì, đưa người đi” Vốn dĩ hôm nay tâm tình Mộ Dung Khê không tồi, nên mới cho Dương Giản

sắp xếp, chứ nếu theo tính tình của nàng, nhất định sẽ trực tiếp mang người đi, làm sao phải nói nhiều lời vô nghĩa đến vậy. Chỉ là không nghĩ tới Dung Giác này lại là kẻ không thức thời đến vậy, khó có được lúc nàng hiền hòa, nhưng hẳn lại xem nàng thành quả hồng mông, Dung Ngọc Thành lúc này đã hấp hối, nếu còn đánh thêm chỉ sợ chắc chắn phải chết, đến lúc đó chẳng lẽ bảo nàng đem một xác chết trở về?

“Vâng!” Dương Giản bỗng nhiên cảm thấy bộ dáng ý thế hiếp người của nàng rất đáng yêu. Hắn cũng sáng tỏ, với một số người căn bản không cần phân rõ phải trái, có nói họ cũng không thông.

Hắn vừa dứt lời, lập tức liền có tên thị vệ đem Dung Ngọc Thành đỡ lên, nhìn bộ dáng hắn sống dở chết dở, Dương Giản trong lòng khó chịu, làm sao có thể ngồi, vừa mới nói chuyện phiếm ở tửu lâu, trở về nhà một chuyến lại thành ra như vậy. Xem ra nước ở Dung gia cũng đặc biệt sâu.

Dung Giác thấy Mộ Dung Khê nổi giận thì không khỏi hồi hận trong lòng, hắn lại quên mất nữ tử trước mặt này đâu phải người bình thường, nàng là Trần Quốc công chúa, được hoàng thượng sủng ái vô cùng, cho dù có giết hắn, có lẽ hoàng thượng cũng không truy cứu. Hắn cứ nhiên lại chọc giận nàng, thật quá ngu xuẩn.

“Công chúa điện hạ, hạ quan cũng nhất thời lỡ lời, hạ quan xin nguyên bỏ tội với công chúa, Lạc nhi, đến đây” Hắn đã nghĩ kỹ, xem ra Dung Ngọc Thành trở thành người của công chúa là chuyện không thể thay đổi, chỉ sợ ngộ nhờ hắn nói bậy trước mặt công chúa thì sẽ rất nguy hiểm, chỉ có cách sắp xếp vào bên cạnh thêm một người thân cận. Nghĩ tới nghĩ lui, liền nhớ tới Dung Ngọc Lạc, chuẩn bị đem Dung Ngọc Lạc đưa cho Mộ Dung Khê.

“Phụ thân” Dung Ngọc Lạc có chút ngượng ngùng nhìn người trước mặt, kể từ khi nàng vừa đến, hắn liền xem đến ngơ ngẩn. Quả lại một nữ tử tuyệt mỹ. Hắn biết ý định của phụ thân nhưng lại không có một tia phản cảm, dù nàng nam sùng như mây nhưng hắn vẫn đối với mình có lòng tin, bằng vào tâm cơ của mình nhất định có thể chiếm được trái tim của nàng.

“Vị này là?” “Mộ Dung Khê nhìn người trước mặt, hắn cũng là một người tình xảo tuyệt mỹ, dung mạo tuy tương tự Dung Ngọc Thành nhưng lại không có phong thái quyền rũ và mị của y, hẳn cho người ta cảm giác như một đứa trẻ tình xảo.

“Đây là tứ nhi tử của hạ quan, Dung Ngọc Lạc, nếu công chúa điện hạ thích thì vì thần liền đem hắn đến phủ công chúa, chẳng hay ngài thấy thế nào?” Dung Giác thấy quang mang trong mắt Mộ Dung Khê trong lòng lại nổi lên ác ý, hắn không tin nhi tử mình yêu quý nhất lại bại bởi tên nghịch tử này.

“Thật không tồi, đáng tiếc bốn cung đối với con mồi được dâng tặng không cảm thấy hứng thú, cho nên xin thứ cho kẻ bất tài, Dương Giản, mang theo Dung Ngọc Thành, chúng ta đi” Mộ Dung Khê liếc mắt khinh thường nhìn Dung Ngọc Lạc. Làm giống như nàng ai cũng nhận vậy, vừa rồi nàng xem rất rõ ràng, Dung Ngọc Lạc này chính là một bạch nhãn lang, nàng làm sao có thể ngu ngốc đến mức độ dẫn sói vào nhà?

Mộ Dung Khê nói xong liền nghênh ngang rời đi, không chút để ý bản mặt khó coi đến cực điểm của Dung Giác. Hắn không ngờ Mộ Dung Khê lại không cho hắn chút mặt mũi nào, Mộ Dung Khê, xem ra chúng ta đã kết thù lớn. So với Dung Giác phần hận thì phía sau hắn, mặt của Dung Ngọc Lạc lại là một mảnh tái nhợt. Hắn biết, chỉ cần Dung Ngọc Thành còn sống một ngày, hắn sẽ mãi bị lu mờ, hắn thề có một ngày nhất định phải đem Dung Ngọc Thành đâm nát dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh, Trầm Có Thai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 11: Nguyên Nhân cứu người

Edit: Happy Duck

Beta: Nhím Envý

Dương Giản trực tiếp đem Dung Ngọc Thành mang về phủ công chúa, sai quản gia chuẩn bị cho Dung Ngọc Thành một phòng để hắn nghỉ ngơi, chờ đến khi hắn tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau.

Ngày hôm sau, Mộ Dung Khê từ sớm đã thức dậy, bởi hôm nay là ngày Tây Chinh đại quân trở về, đây chính là việc ngàn năm có một, nên nàng dĩ nhiên là muốn đi xem náo nhiệt. Hơn nữa, Hàn Võ hôm nay cũng sẽ trở về, nghĩ đến tiểu tử tính tình mãnh liệt như hỏa đó, trong lòng nàng không khỏi có chút buồn cười. Hàn Võ vốn là xuất thân dương môn, tổ phụ hắn Hàn Trung Nghĩa là công thần khai quốc của vương triều Đại, Hàn gia nhiều đời trung liệt, đáng tiếc 5 năm trước lại bị cuốn vào án mưu phản của Thành Vương. Lúc ấy án là Thẩm gia xử lý, Thẩm gia tài to quyền lớn, lại là dạng âm hiểm mưu mô, liền nhân cơ hội này vu hãm Hàn gia tham gia mưu phản. Lúc ấy, phụ hoàng cũng cảm thấy có điều mờ ám, định tìm người tra xét lại. Tuy nhiên thánh chỉ còn chưa hạ liền nghe tin Hàn gia chủ Uy Khoan tướng quân Hàn Quang Khải trong ngục sợ tội tự sát, còn để lại thư nhận tội. Lần này dù Chiêu Hòa để không tin cũng không thể làm gì khác, kết cục Hàn gia là xử trảm cả nhà, xét nhà diệt tộc, cũng may Hàn Võ lúc đó đang ở nơi khác học nghệ, nghe được tin tức liền bỏ trốn nên mới lưu lại được huyết mạch cuối cùng cho Hàn gia.

Lại nói, mặc dù chạy thoát, nhưng Hàn Võ chỉ là một thiếu niên không nơi nương tựa, lại y vào mình võ công cao cường đi vào rừng làm cướp, hơn nữa vì án oan của gia tộc mà này sinh địch ý với triều đình, nơi nơi chống đối. Đã vậy hắn còn tinh thông binh pháp, triều đình nhiều lần phái quan binh thu phục lại bị hắn cứng rắn vây ở ngoài núi, căn bản không làm gì được hắn.

Ba năm trước Mộ Dung Khê trở lại thành Vĩnh An liền nghe danh người này, lúc ấy vì yêu thích tài năng của hắn nên đã lên đến sơn trại của hắn tại núi

Nhận Ngụy. Dùng đủ thủ đoạn vừa ra oai, vừa ép buộc, vừa lợi dụng vừa dụ dỗ, muốn thu hấn làm người của mình. Không ngờ Hàn Võ mặt ngoài là một tên thất phu, trên thực tế lại là một quý tộc linh cứng mềm đều không ăn.

Cuối cùng Mộ Dung Khê cùng hấn cá cược, trong vòng ba năm sẽ diệt trừ Thảm gia, giúp Hàn gia giải oan, báo thù rửa hận, nếu không, nàng nguyện ý tẫn hỷ thanh danh của mình để xin lỗi mấy trăm nhân mạng đã chết oan của Hàn gia. Như vậy mới đưa được Hàn Võ từ trên Thanh Sơn xuống núi. Chỉ là nàng cùng hấn dường như kiếp trước chính là oan gia, mỗi lần gặp mặt là lại náo loạn đến long trời lở đất. Nàng vốn là người bình tĩnh tự chủ nhưng không biết sao cứ nhìn thấy hấn thì lại không khống chế được tính tình, còn Hàn Võ trước mặt người khác chính là quân tử phong độ, cứ đến trước mặt nàng lại giống như một thằng nhóc vừa ấu trĩ vừa khó ưa. Sau khi hồi ức của nàng cùng Hàn Võ qua đi, Mộ Dung Khê đi đến Khuynh Thành các, cũng chính là nơi quân gia an bài cho Dung Ngọc Thành.

Tiến vào phòng thì thấy Dung Ngọc Thành đã tỉnh. Chỉ cần liếc mắt một cái là hấn đã thấy mộ Dung Khê đi tới. Hấn cung kính hành lễ:

“Đa tạ công chúa đã cứu giúp”

Mộ Dung Khê một thân cung trang màu đỏ, mặc trên người nàng không có một tia tục khí mà ngược lại càng tăng vài phần mỹ lệ. Da thịt như tuyết, mi họa như núi, đôi mắt tựa làn thu thủy, cái mũi khéo léo tinh xảo, đôi môi đỏ mọng như chu sa, đúng là một nữ tử tuyệt sắc. Nhìn nàng thế nào cũng không giống dạng nữ tử xa hoa, nông cạn bướng bỉnh kêu ngoạc như lời đồn. Nhìn lại một thân cung trang hồng sắc, lại nghĩ đến hôm qua trước khi hôn mê nhìn thấy bóng dáng của nàng, trong lòng hấn có một cỗ rung động khó tả, lại bị hấn mạnh mẽ đè ép xuống.

“Cảm tạ thì không cần, bốn cung xưa nay không phải là thánh mẫu, cứu người là bởi người có giá trị, nếu thật muốn cảm tạ thì về sau giúp bốn cung làm việc, bốn cung tự nhiên sẽ không bạc đãi người, nếu không, bốn cung có thể cứu người một lần, cũng có thể giết người hàng trăm lần.” Mộ Dung Khê lạnh nhạt nói.

Nàng nói chuyện với Dung Thành Ngọc rất thẳng thắn, không hề ngại ngùng, chỉ vì nàng biết hấn đã sớm xem thấu những trò tiểu xiếc của nàng, bọn họ đều cùng là một loại người. Nàng vốn dĩ không muốn quan tâm đến việc của Dung gia, chỉ đơn thuần là muốn đi xem náo nhiệt. Nhưng trong lúc Dung Ngọc Thành thập tử nhất sinh, nàng thấy được trên người hấn có hận ý nồng đậm, cùng sự không cam tâm mãnh liệt. Rất giống như nàng lúc trước, cho nên nàng không nhịn được đã ra tay cứu hấn.

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh*, *Trăm Có Thai!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12: Lần đầu giao phong

Edit: Thiên Ann + Nhím Envy

Beta: Nhím Envy

Hiện tại trên triều đình Đại Yên đang ở thế chân vạc, tứ đại gia tộc sức lực ngang bằng đang kiểm chế lẫn nhau, tuy rằng nàng lập chí muốn báo thù nhưng tiếc rằng không thể hủy đi cơ nghiệp trăm năm của Đại Yên, lấy thiên hạ thái bình làm trọng, nàng không thể động đến Thảm gia, mà muốn tìm phương pháp để tam đại gia tộc tự kiểm chế lẫn nhau. Vốn dĩ nàng chỉ định cảnh cáo tam đại gia tộc, muốn họ không được nhúng tay vào việc của Thảm gia, nhưng hôm nay thấy chiến tranh nội bộ trong Dung gia thì nàng lại nghĩ tới việc nhổ cỏ tận gốc tứ đại gia tộc. Giống như Dung gia, bề ngoài thì sạch sẽ cao sang, nhưng bên trong thì đã sớm thối nát, lục đục tranh đấu lẫn nhau. Dung Ngọc Thành là một nhân tài, nhưng Dung gia lại coi thường hấn, vì vậy nàng muốn nhân cơ hội này để đối phó với Dung gia. Người đời có thể nói rằng nàng nhẫn tâm, nếu không phải muốn lợi dụng hấn để đối phó với Dung gia, nàng tuyệt đối sẽ không cứu hấn, tuy rằng hấn thực sự đáng thương, nhưng mấy năm nay vì báo thù, nàng cũng đã hại không ít người vô tội, cái thứ cảm xúc kia, nàng đã sớm không có.

Chỉ cần nghĩ đến cả nhà Lý gia hơn 300 người đều táng thân trong thảm cảnh, nàng liền cảm thấy như có cái gì đó đâm thật sâu trong lòng, đồng tình sao, lúc trước có ai đồng tình với bọn họ kia chứ? Bọn họ mới chính là người vô tội, chỉ vì cho nàng và mẫu hậu một nơi dừng chân mà mang lại biết bao tai ương, thù này, nàng nhất định phải trả. Vất vả nhiều năm như vậy, chính là muốn cho Thảm gia phải trả giá lớn, hiện giờ nàng đã sắp xếp đầu vào đó, tại thời điểm mấu chốt này, nàng phải cẩn thận nhiều hơn nữa. Bao gồm cả Dung Ngọc Thành, tuy rằng nàng thực sự xem trọng người này, nhưng vẫn nên cảnh giác hấn.

“Công chúa điện hạ xin yên tâm, Ngọc Thành nguyện ý thề độc tại đây, đời này ta sống là người của công chúa, chết là người của công chúa, nếu phản bội công chúa, sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết không từ tế!”

Dung Ngọc Thành rất thông minh, nhìn tình huống hiện tại, nếu Mộ Dung Khê không chịu thu nhận hấn, thì chờ đợi hấn chính là con đường chết. Với tính đa nghi của Dung Giác, nếu bản thân mình động sát tâm thì lão ta nhất định sẽ không tha cho hấn, thế lực của hấn trước kia chủ yếu là ở Dung gia, hiện giờ hấn không còn là thiếu chủ Dung gia, vậy thì những thủ hạ của hấn nhất định sẽ rơi vào tuyệt cảnh. Chỉ cần hấn đi ra khỏi phủ công chúa đoán chừng cũng sẽ có người đuổi cùng giết tận, mà hấn lại không muốn chết, hấn muốn giữ lại tính mạng để xem kết cục của Dung gia, cho nên, hấn không thể đắc tội Mộ Dung Khê, cho dù Mộ Dung Khê bắt hấn hiến thân, hấn cũng sẽ làm theo, dù gì Mộ Dung Khê lớn lên cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành, huống chi hấn đã cam đoan trung thành, Dung Ngọc Thành liền thuận miệng nói ra lời thề.

“Dung Ngọc Thành, người nghiêm túc một chút!” Vốn dĩ Mộ Dung Khê thấy Dung Ngọc Thành đã nói lời thề độc nên có chút yên tâm, nhưng nghe xong

nội dung lời thề này thì mặt lại đen đi một chút, cái gì mà sống là người của nàng, chết là ma của nàng? Sao lại thấy nó kì lạ sao sao ấy, giống như là nàng bắt hấn thủ tiết vì mình vậy, nghĩ đến đây, Mộ Dung Khê không khỏi ớn lạnh, thôi khỏi!

“Công chúa điện hạ, Ngọc Thành rất nghiêm túc!” Dung Ngọc Thành nhìn khuôn mặt càng ngày càng đen lại của Mộ Dung Khê, bỗng cảm thấy rất thú vị, trong mắt lại xuất hiện một tia hài hước, nhìn Mộ Dung Khê thế này, xem ra sau này mình ở phủ công chúa sẽ không quá nhàm chán.

“Người?” Mộ Dung Khê thấy rõ đôi mắt đầy ý cười của Dung Ngọc Thành, thoáng chốc liền sáng tỏ, tất nhiên là sẽ không bị mắc mưu lần nữa, liền quay người rời đi.

“Ha ha ha!” Sau khi Mộ Dung Khê rời khỏi, Dung Ngọc Thành liền nở nụ cười, không thể ngờ được Mộ Dung Khê này lại thuần khiết đến thế, bỗng chốc bộ dạng suy sụp của Dung Ngọc Thành hôm nay đã không còn nữa, hấn luôn nghĩ thoáng, không nên vì những kẻ không đáng làm người kia mà thương tâm, hướng chỉ với sự phản bội của Dung Ngọc Lạc, thật ra hấn đã sớm có dự cảm, chỉ là không ngờ được hấn ta có thể diễn hoàn hảo như vậy thôi.

Thật ra tình cảnh hiện tại cũng khá tốt, ít nhất thì hấn cùng Dung gia không còn chút quan hệ nào nữa, không cần bận tâm sẽ xúc phạm đến những kẻ gọi là thân nhân kia, thật ra người mà hấn hận nhất ở Dung gia không phải Trương thị, mà là người phụ thân trên danh nghĩa của hấn – Dung Giác. Nếu không phải lão ta thất tín bội nghĩa, mẫu thân hấn làm sao mà chết hậm hực thế được? Nếu không phải lão ta mắc kẹ, thì sao hấn phải chịu nhiều cực khổ như vậy? Nói cho cùng, việc này đều là do Dung Giác, chính Dung Giác là tên đầu sỏ của mọi chuyện, chỉ tiếc, thời đại này lễ pháp định sẵn hấn không thể danh chính ngôn thuận về báo thù. Nhưng hiện tại hấn đã không phải là người của Dung gia, Dung Giác cùng hấn đã cắt đứt quan hệ cha con, hấn cùng bọn họ đã chặt đứt mọi ràng buộc, vậy nên Dung Giác, chúng ta có phải nên tính nợ cũ một chút hay không?

Ánh mặt trời dần dần ló dạng, trong phòng khách của phủ công chúa, một nam tử toàn thân hồng y cười hết sức tà khí.

Bạn đang đọc truyện *Các Ái Khanh, Trầm Có Thai!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.